

Бідний боксер. "Ринг"

Олег Петренко

Передмова

Після не легкого пройденого року Іван далі продовжує тренуватися в Гідропарку і вже має свої успіхи. Не зупиняючись на досягнутому він далі йде своїм обраним шляхом продовжуючи старанно працювати над собою та боксую з різними боксерами не бачивши, що буде далі.

Глава 1

Розмова з Петром

Два місяці потому. Сьогодні сонячний ранковий день, а Іван вирішив якомога раніше приїхати до Гідропарку і позайматися у вихідний день. Зранку одягнувся в легкий одяг, а це футболка, спортивні штани, і взяв із собою білий пакет, а в пакеті лежали боксерські рукавички і капа. Не знав, навіщо щоразу, коли їде в зал, бере із собою капу. Він ні з ким не хотів боксувати, та все ж, вона завжди була з ним. Зранку вийшов із квартири, а це було близько сьомої години, без заторів, швидко доїхала до залу. У цей час Петро вже був на місці, ходив по залу з такими словами:

— Добровільна пожертва на розвиток залу.

Іван, тихо затримуючи повітря, пройшов біля нього, і не звернув уваги, далі пішов у кінець залу. У Петра виникла така думка, що б сьогодні поговорити з незнайомцем, а людей у залі було небагато, і сьогодні була дуже гарна сонячна погода для розмови. Він подивився на незнайомця, а його обличчя вже стало більш-менш свіже, і на ньому не було того минулого смутку, з яким ходив, сьогодні зможе з ним поговорити. З'ясувати з якої такої причини сюди приїжджає, і чому, ні з ким не розмовляє. Усі одне одного знають і разом тренуються вже протягом тривалого часу, а про нього ні хто нічого не знає. І ті, хто не хоче з кимось розмовляти з якихось причин, вони просто приїжджають до зали, махають головою, тим самим показуючи, що вони привіталися з кимось і далі йдуть тренуватися. Петро обійшов тренажерний зал, і з тими ж словами. Хтось йому дав якихось грошей, він махнув головою, сказав:

— Дякую, — і далі пішов збирати пожертву на розвиток залу.

Після обходу повернувся у свій вагончик, залишив зошит, а в зошиті записував тих, хто жертвував на розвиток залу. Поклав усе на свою дерев'яну тумбочку і вийшов із вагончика. Подивився на всі боки й побачив, як незнайомиць одягає на руки бинти, а за бинтами рукавички. Ні на кого не подивився, підійшов до балонів. Одразу почав відпрацьовувати, не завдаючи сильних ударів, і так розминаючись, різні комбінації. Петро став і почав уважно дивитися на незнайомця, минуло хвилин п'ять, а незнайомиць продовжувала відпрацьовувати, вже почав наважуватись на те, аби зараз підійти до нього, як би там не склалося. Якщо навіть він відвертатиме голову і уникатиме розмови, то сьогодні був цей самий день, коли йому хотілося нарешті дізнатися все про цю людину. Петро повільними кроками попрямував до Івана і став

недалеко від нього. Почав уважно спостерігати за кожним його рухом, бачивши в ньому професіоналізм, та й усіх, хто приїжджав до зали, Петро бачив, одразу визначав, хто, як тренується, і в кого є майстерність. Техніка Івана відрізнялася від більшості спортсменів. У ньому була гнучкість, плавність разом зі швидкістю та легкими рухами в кожному ударі. Не в кожного спортсмена є такі задатки, мабуть, з усього уже має досить хороший досвід у боксі, і може спокійно боксувати з іншими боксерами. Хто б що не думав про те, що це якийсь новачок, який не розуміє, що таке бокс, мав помилкову думку. У Петра було правдиве судження з того самого досвіду побачивши безлічі спортсменів, які приїжджали сюди, протягом більше двадцяти років, а тут були різні боксери, професіонали, майстри спорту, кандидати майстри спорту з різних видів спорту, і він уже вміло, та одразу визначав, яка перед ним стоїть людина, новачок чи вже професіонал. Залежно від перерви між тренуваннями, а Іван не займався довгий час, майстерність трохи знизилася, і для відновлення потрібен певний період. У Петра виникла думка запросити незнайомця на ринг і провести з ним кілька раундів легкого бою. Він не був налаштований боксувати, вкладатися в кожен удар або ж забирати з останніх сил перемогу, як це відбувається в справжньому бою.

Петро підійшов до Івана, а він у цей час відпрацьовував удари, і одразу сказав:

— Доброго ранку.

Іван не звернув уваги на Петра і далі продовжував відпрацьовувати удари, Петро знову сказав:

— Доброго ранку вам незнайомець. Ви не проти ранкової розмови.

Іван зупинився, опустив голову донизу, задумався, а потім знову підняв руки, знову почав боксувати.

Петро посміхнувся:

— Ви мені вибачте, що я вас знову відволікаю, але мені було хотілося з вами поговорити. Ви завжди приїжджаєте, і ні з ким не розмовляєте. У більшості виникає безліч запитань, чого ви ні з ким не спілкуєтеся.

Іван зупинився, опустив руки, подивилася на Петра і сказав:

— Доброго ранку. Ви знаєте, я сюди приїжджаю для того, щоб тренуватися.

Петро одразу відповів:

— Це добре, що ви тренуєтеся. Ви розумієте, що всі на вас звертають увагу, і в кожного виникають свої думки, напевно, для того, щоб усі почувалися спокійно, вам потрібно з кимось познайомитися і поговорити. Тут те саме місце, де кожен знає один одного. Мені б хотілося трошки вас знати, щоб ні в кого не виникало жодних думок.

Іван:

— Я з вами повністю згоден. Так, я тут тренуюся недавно. Я тут нікого не знаю, я так розумію, що тут усі один одного знають і розмовляють. Ви вибачте, але в мене так у житті сталося, що в мене зараз немає жодного бажання спілкуватися. Я колись займався боксом, і в мене сталися дуже неприємні й небажані зміни, тривалий час я не тренувався, і з усім випадково я прийшов до цього. Коли побачив це місце мені, чомусь захотілося спробувати потренуватися. Я спочатку тренувався на залізі, а потім

побачив, що наприкінці залу знаходиться ринг. Прийшов сюди, і так почалися мої самостійні тренування.

Петро посміхнувся:

— Це дуже добре, що ви тренуєтеся в нашому залі. Мало хто може тут проводити час. Для більшості тут немає тих самих зручностей, які є в інших залах. Це саморобний зал, все зроблено своїми руками. Хто хоче, той приїжджає, у нас так. Ми один одному допомагаємо, і в нас тут дуже велика, дружна, так би мовити, сім'я.

Івану посміхнувся:

— Добре, я одразу це помітив, коли почав приїжджати. Більшість звертали на мене увагу, але в мене був такий стан, що мені було не до розмов. Я бачу, що тут товариські люди.

Петро:

— Спасибі вам, що ви добре відгукуєтеся про наш тренажерний зал.

Іван:

— Ви знаєте, ваш зал має якісь особливі властивості. Після кількох відвідувань я почав відчувати, як у моєму житті відбуваються якісь зміни. Я почав себе набагато краще почувати і після того, що я відчув усередині себе, я зрозумів, що хочу ще сюди приїжджати та тренуватися.

Петро:

— Так, наш зал дуже добре впливає на людей. Він змінює людей і відновлює їхню душу. Це якесь незвичайне місце, можливо, через те, що в нього було вкладено велику кількість зусиль, не тільки моїх, а ще більшості людей, які приїжджають сюди і жертвують кошти для його розвитку. Воно допомагає багатьом людям відновити сили, як фізичні, так і душевні. Хтось тут відпочиває, той стає сильнішим духом. У кожного відбувається зміна, як усередині, так і зовні.

Іван:

— Так, так воно є. Я не знаю, що це за місце, але воно сильно змінило моє життя. Я почав ставати зовсім іншою людиною. Незважаючи на всі невдалі й неприємні темні моменти в моєму житті, я це відчув, десь через місяць, і після цього, я вже не зміг відмовитися, щоб не приїжджати тренуватися. Тут є всі зручності для того, щоб стати сильнішим. Я з вами повністю згоден, що це місце має свої, якісь чарівні властивості.

Петро посміхнувся:

— Спасибі вам, що ви це цінуєте. Спасибі вам, що ви це сказали, тому, що багато хто, хто приїжджає сюди на кілька місяців, тренувалися і їхали, так не зрозумів, що вони побачили, і де вони тренувалися, і що з ними сталося. Мало хто може помітити, як зал впливає на людей, а ви помітили. Судячи з цього, можна сказати, що ви досить тямуща людина, бачите більше, ніж інші.

Іван:

— Так, дякую. Це завдяки боксу. Я коли тренувався, почав бачити світ із зовсім іншого боку. Бокс мене змінив, все ж таки, можливо, це якась моя уява, але завдяки довгим тренуванням у боксерському залі, я почав змінюватися, хочу вам сказати, я

одразу це почав бачити, помічати, як Гідропарк, впливає на мене. І я не хотів зупинятися. Мені ще більше і більше хотілося приїжджати сюди і тренуватися.

Петро:

— Так, у цьому залі є такі властивості. Ті, хто це помітив, ті, хто відчув тут радість, задоволення, майже весь свій вільний час проживає тут, а я насправді відповідаю за все, що тут відбувається. Я та людина, яка несе відповідальність за все обладнання та розвиток. І з цієї причини, я вирішив з вами поговорити, оскільки я так само за вас відчуваю відповідальність, і за кожну людину, яка приходить сюди. У моєму розумінні все має бути безпечно, тихо, спокійно, щоб усі, хто тут тренується, не переймався. І в них усе було добре, щоб вони отримували задоволення від тренувань, і тут ні в кого не виникало жодних конфліктів. Сюди приїжджають різні люди, бували такі випадки, коли вони влаштовували якісь незрозумілі бої, і при цьому всьому, вони не розуміли, що таке насправді справжній бій, і потім доводилось втручатися та наводити лад.

Іван:

— Люди бувають різні. Добре, що ви така людина. Добра людина і ви допомагаєте людям. Ви можете за мене не турбуватися, я тут тихо, непомітно тренуюся, ні на кого не звертаю уваги. Тренуюся собі, і на цьому все. Я ні з ким не розмовляю, ні з ким не виходжу в контакт, ні з ким не збираюся вступати ні в які конфлікти. Якщо комусь не подобається моя присутність, то ця людина може сказати, я піду тренуватися в інше місце.

Петро посміхнувся:

— Ні, ви не переживаєте. Все добре. Просто у більшості людей виникали питання, хотіли зрозуміти хто ви, що ви за людина. Ви можете тут спокійно тренуватися стільки, скільки вам захочеться. Це місце для людей, для допомоги людям, якщо вам тут стає добре, ви отримуєте задоволення, то тренуєтесь, ви тут нікому не заважаєте. Я турбуюся за те, щоб сюди приїжджають несамовиті, божевільні люди, починають з'ясовувати стосунки з іншими людьми. Ось, за це, я переживаю, а потім це переростає в незрозумілі конфлікти, а тут настільки багато заліза, що невідомо чим закінчиться.

Іван усміхнувся:

— Так, я ніколи, нікому не бажав, і не бажаю зла. Я ніколи, нікому, нічого поганого не робив і не ображав. Усе, що я робив у своєму житті, так це боксував на рингу. Більше ні в яких місцях я ні з ким не бився і не застосовував фізичну силу. І в житті, я завжди йшов і ніколи не вступав у жодні конфліктні ситуації.

Петро посміхнувся:

— Хороші якості сильної людини, я дуже радий від вас чути такі слова. Тепер мені стало набагато легше.

Іван:

— Спасибі вам за те, що ви допомагаєте людям.

Петро:

— Ви знаєте, напевно, я народився такою людиною, щоб допомагати людям, лікувати людей. Це місце лікує багатьох людей, я радий, що ви це побачили, оцінили і

воно вам допомагає.

Іван:

— Дякую вам за все.

Петро:

— Ви знаєте, я довго дивився на вас і розумів, що ви великий проміжок свого життя, напевно, займалися боксом.

Іван:

— Так, я довго займався боксом, а потім у мене була перерва в кілька років. І ось зараз знову вирішив почати тренуватися, але вже тільки для себе.

Петро:

— А ви б не хотіли зі мною вийти на ринг, і легко по боксувати пару раундів.

Іван опустив голову донизу, задумався, відповів:

— Я не знаю. Я вже давно ні з ким не боксував.

Петро відразу сказав:

— Ви не переживайте, ми будемо боксувати легко. Я хочу щоб, вам, можливо, стало легше, щоб ви щось відчули, згадали. Я коли я бачу, як ви тренуєтеся, то мені здається, що ви тут проводите час даремно. Якби ви тренувалися більше часу, то у вас могло бути гарне майбутнє в боксі, бо я побачив у своєму житті досить чимало боксерів, і ви від них відрізняєтеся швидкістю, гнучкістю, плавністю рухів. У вас є талант боксера, і мені здається, що вам потрібен якийсь рух уперед, і можливо, я вам його дам. Ви весь цей час уникали з будь-ким спілкування, і на вас звертала увагу велика кількість чистих боксерів, ви їм подобалися. Вони до вас підходили, хотіли з вами поговорити, а ви їм відмовляли, вони хотіли вас запросити провести з вами кілька легких раундів.

Іван задумався і відповів:

— Ви знаєте, я хочу сказати, що, можливо, це правда. Коли я сюди приїжджав, у мене не було бажання з ким-небудь розмовляти, і в мене був внутрішній стан, що замикає мене, я, можливо, когось чимось образив, тим, що я не заговорив, але в мене не було сил, щоб із кимось говорити. Усередині страшний біль, що я насилу приїжджаю сюди тренуватися. Я бився не з іншими боксерами, а з самим собою. Це справжній поєдинок із самим собою, і завдяки вашому тренажерному залу, що я сюди приїжджав протягом тривалого часу, і ви мені дозволили тренуватися, ніхто не заборонив мені сюди приїжджати, я привів себе до ладу, мені стало краще. Вам велике спасибі. І можу сказати, що зараз я подумав над вашою пропозицією, згоден вийти на ринг, по боксувати кілька раундів.

Петро посміхнувся:

— Чудово. Ви знаєте, я не професійний боксер, колись займався боксом, але не професійний. У мене не великі навички боксера, немає такого боксерського досвіду як у вас. Ви можете не переживати, раунди будуть легкими.

Іван:

— Нічого страшного. Якщо ви не знаєте, як правильно боксувати, то я вам буду підказувати. Я вас навчу, як потрібно боксувати.

Петро:

— Дякую вам, що ви хочете мені допомогти, але я просто хотів би з вами провести кілька раундів, і з мене цього буде достатньо. Можливо, воно вам чимось допоможе. Можливо, ви просто, щось згадаєте зі свого життя, і можливо щось зміните.

Іван:

— Не знаю, що в моєму житті зміниться чи не зміниться, але я вже давно ні з ким не боксував. Ви знаєте, у мене навіть не було жодної надії, що я колись, з кимось почну боксувати на рингу. Мені зараз хочеться вийти на ринг.

Петро:

— Добре, тоді зачекайте кілька хвилин. Я збігаю, візьму свої боксерські рукавички, і скоро повернуся.

Іван:

— Гаразд. Я буду тут.

Петро сховався у свій вагончик, а це зайняло не більше двох хвилин. Він узяв боксерські рукавички і підійшов до рингу. Іван уже стояв на середині рингу і чекав, коли Петро зайде на ринг та вони почнуть боксувати.

Петро посміхнувся:

— Ви готові почати боксувати?

Іван опустил голову вниз і відповів:

— Я б так сказав, що не готовий до того, щоб зараз боксувати, але щось мені підказує, що потрібно це зробити. Згадати те, що вже давно забуто, і те, що давно вже не робив.

Петро:

— Повністю згоден. Тренуватися на балонах це одне, а ось боксувати на рингу, це зовсім інше.

Іван:

— Все ж таки мені б зараз хотілося боксувати кілька раундів. Я вже зараз вам вдячний за те, що ви мене запросили на ринг і сьогодні заговорили зі мною. Можливо, якщо ви зі мною не заговорили, не запросили на ринг, то я, як і раніше, продовжував місяцями тренуватися на балонах.

Петро:

— Це добре, що вже в думках є перші кроки до чогось нового. Якщо весь час стояти на одному місці, то в житті не вийде, і тренуватися на балонах не завжди треба, а треба щось змінювати.

Іван:

— Повністю згоден, тут, я вже не буду нічого заперечувати. Без кроків уперед нічого в житті не буде.

Петро:

— Добре, давай, я зараз поставлю у своєму телефоні таймер, і ми за ним будемо боксувати. Один раунд три хвилини, і між раундами одна хвилина відпочинку, так буде всього лише на всього три раунди.

Іван:

— Добре. Це якраз те, що мені підходить.

Петро:

— Якщо ти не проти, давай розмовляти на "Ти"?

Іван усміхнувся й одразу відповів:

— Так, добре, давай, а то мені самому якось не звично говорити на "Ви".

Петро:

— Добре, що ми знайшли спільну мову.

Петро:

— Це дуже добре, що ти вмієш боксувати.

Іван:

— Може, досить уже розмов. Став таймер, і ми приступимо до боксу.

Петро:

— Так, добре.

Петро дістав із кишені мобільний телефон, поставив на телефоні таймер і поклав на лавку біля рингу, вона була за два метри від канатів, а діл — рукавички. Зайшов на ринг і сказав:

— Чекаємо, зараз задзвенить гонг, і ми почнемо боксувати, а зараз давай розійдемося по своїх кутках.

Іван:

— Так, добре, розходимося по своїх кутках.

Петро став в одному кутку, а Іван в іншому, почали дивитися один на одного чекаючи, коли пролунає перший гонг, це означатиме початок першого раунду, і вони зйдуться на середині рингу, і між ними не буде судді, тому що Іван — досвідчений боксер, і він уміє правильно боксувати та не порушувати ніяких правил, і так само Петро раніше, час від часу так боксував, і зараз перебуває при здоровому глузді, розуміючи, що ніяких порушень правил з його боку не буде. Незнайомець був швидким, хороший технар, і багато хто на нього звертав увагу, але яким був на рингу, цього ніхто не знав. Петро підняв перед собою руки, а він був набагато більшим, ніж Іван. Між ними відрізнялася вага, і різниця була двадцять кілограмів. Іван мав вагу сімдесят два кілограми, а Петро — дев'яносто два, і на зріст вони були однакові, об'єм м'язів та габарити відрізнялися. Іван був худішим у плечах, але це його не налякало, і, розуміючи, що він із ним боксуватиме, вже припускав, що в Петра будуть удари сильніші й важчі. Іван думає, бо він ніколи з ним не боксував, і розумів, що цей хлопець може нічого не показати на ринзі, і після кількох ударів перестане боксувати, опустить руки, скаже, що з нього вистачить. Іван знав свої сили, своє минуле, скільки йому довелося провести поєдинків, здобути перемог. Він завжди, перед тим як вийти на ринг, уже припускав, що робитиме із суперником, які в нього можуть бути удари. І розумів, що удари будуть сильними, а швидкість середня, рухи під час поєдинку, як це відбувається з багатьма боксерами, будуть повільними і не такими різкими, як це могло б бути, якби Петро мав іншу вагу, або ж мав набагато кращу підготовку. Іван уже

довгий час не тренувався, і в нього швидкість стала набагато меншою, ніж вона була. Пролунав гонг як Петро та Іван одразу зішлись на середині рингу. Іван виставив ліву руку, завдав лівий прямий удар, він був дуже швидким, кулак прямісінько влетів у рукавичку Петра, і Петро побачив швидкість Івана, одразу зрозумів, що хлопець не такий вже й слабкий, має хороший швидкий удар. Він підняв перед собою руки, і, тримаючи біля підборіддя, Іван знову завдав уже подвійний лівий удар, один удар полетів прямісінько в лоб Петру, і він зробив крок назад, а Іван зробив крок уперед, і одразу вдарив лівий прямий удар. Іван швидко поставити перед собою дві руки і захистився від лівого удару Петра. Удар був досить не слабкий, навіть якщо він був нанесений легко, то він відчув важкість в ударі, зробив крок назад, зрозумів, що з Петром потрібно боксувати інакше, більше рухатися і не потрапляти під його удари, бо його удар має чималу силу. Іван ухилився і зробив вигляд, ніби він зараз буде наносити правий прямий, без лівого прямого, попереджувального, одразу вдарив лівою боковою. Петро нічого не встиг зробити, лівий боковий прилетів прямо в підборіддя. Петро зробив крок назад, і був здивований від того, що хлопчина має гарну швидкість, вміє правильно піти від удару, зробив вигляд, ніби зараз буде завдавати удару, зробив удар із зовсім іншого боку, так швидко, що не зміг відреагувати. Петро зробив два кроки назад і поставив перед собою руки, а Іван не став стояти на місці, і одразу вдарив лівий прямий, а за ним правий прямий. Петро тримав перед собою руки, і два удари полетіли прямо в захист. Петро зрозумів, що відходити назад, немає сенсу, та й хлопець досить добре рухається на ногах і дуже швидко скорочує дистанцію. Він виставив ліву руку вперед, і Іван зробив так само. Між ними почався легкі удари лівою рукою, по п'ять шість ударів летіло від кожного. Ніхто не піддавався, і в кожного досить нелегкий удар, незважаючи на те, що вони боксувати легко, кожен удар був сильним. Іван вдарив лівий прямий, зробив крок назад, і з кроком завдав лівий прямий, а він не долетів до його захисту, швидко повернув руку на місце. Іван одразу ж відреагував, що треба скорочувати дистанцію, і так само вдарив лівою прямою, а Петро зумів швидко відреагувати на удар і зробив крок назад, з відповідним лівим прямим. Петро подивився на Івана і одразу завдав лівий прямий, зробив крок назад, Іван трошки підійшов до нього на півкроку, і він не міг припустити, що в Петра так само є вміння боксувати, швидко скоротив дистанцію з лівим ударом, і Іван зумів відреагувати, ухилився від нього. За першим лівим із невеликою затримкою вилетів ще один лівий удар, і Іван не встиг від нього втекти, і на всій голові відчув тяжкість удару. Раптово перед очима все потемніло, він швидко зробив крок назад, припускаю, що зараз буде завдано наступного удару, зробив два кроки назад, але нічого не сталося. Між ними минуло кілька секунд, Іван, бачив, що Петро не збирається завдавати ударів, вдавав, ніби зараз битиме лівим прямим ударом, одразу за обманним лівим прямим ударом завдав правого прямого, і той полетів просто в лікті Петра. Петро легко зумів витримати цей удар, але він був швидким, хльостким, пролунав хлопок. Петро підняв руки, а Іван не стояв на одному місці, додав лівий бічний удар, і він полетів прямо в голову Петра, дійшов до цілі. У Петра перед очима все потемніло, відчув нелегкий біль у голові.

Зупинився, став очікувати, коли прилетить наступний удар, але Іван не завдавав ударів, минуло кілька секунд, і Петро одразу почав йти в наступ: вдарив лівою прямою, правий прямий, лівий прямий. Іван закрився від цих ударів, не стояв на місці, а додав після свої удари, два лівих прямих, правий прямий. Іван з піднятими руками зробив крок уперед, завдав лівий бічний, і під цим ударом Іван зміг зігнути коліна і підійти на ближню дистанцію. Він одразу опинився ближче, ніж цього очікував, не втрачаючи момент, завдав лівий боковий удар по корпусу. Петра вниз опустив руки, притиснув їх до себе, не даючи можливості вдарити по корпусу, став чекати, а Іван додав ще три удари по корпусу, віддалився на безпечну дистанцію. Петро одразу пішов у наступ, завдав два ліві удари, а Іван зробив крок, назад, не давши Петру вдарити його двома лівими ударами, і Петро одразу повернувся в боксерську стійку. Прошу кілька секунд, Петро помахав на всі боки головою, і перед собою підняв руки, Іван підняв руки, копіюючи Петра, одразу почав зближуватися. Петро, утримуючи Івана на дистанції, вдарив лівий прямий, правий прямий, лівий бічний, і правий прямий, всі удари були відбиті захистом Петра, і міцно тримав перед собою руки, трохи заокруглив спину, закриваючи всі вразливі місця. Іван зробив крок назад, що дав можливість Петру відійти від канатів і стати на середині рингу, відновивши сили для продовження бою.

Петро подивився на Івана і зрозумів, що зараз потрібно буде йти в наступ, не поступатися, якщо будуть наносити удари, і так як це буде кращим виходом з положення, щоб більше не опинитися біля канатів, йому потрібно буде з ударами йти вперед, не зупинятися. Зробив крок лівою ногою в бік і разом з кроком швидко викинув лівий прямий, а Іван швидко підняв перед собою руки, захистився від цього удару. Петро знову вдарив лівий прямий, а за ним одразу завдав правого прямого, і Іван одразу опустив голову за рукавиці, почав тримати на собі потужні удари Петра. Петро не зупинився і одразу завдав лівого удару по корпусу, а Іван зумів вчасно притиснути до корпусу лікті, вистояти удар, а він був не слабким, обличчя Івана трішки скривилося. Іван почав розуміти, що Петро переходить на нижні удари, і зараз буде завдавати такі удари, не зупиняючись, зробив такий самий удар, як Іван на самому початку після ухилу в лівий бік вдарив по корпусу та притиснув до себе лікті й витримав удар Петра по корпусу, зробив крок назад, і той пішов прямо за ним. Іван побачив, як крок за кроком до нього наближається Петро, одразу зробив свій маневр, зробив крок назад, а Петро пішов за ним, і з кроком завдав удару, одразу збільшив дистанцію, пішовши убік.

Незнайомець стримано боксує, не піддається жодній спокусі, тримає дистанцію, бачить, що Петро теж технік, і набагато слабший. Він усе чудово розуміє, відходить назад, дає можливість перепочити, далі продовжує з ним боксувати, та й Петру розсудлива людина, що розуміє те, що робить, не порушує своєї домовленості в боксі, і удар у нього не слабкий.

Петро підняв руки, пішов на середину рингу, і тут задзвенів гонг. Закінчився перший раунд. Петро подивився на Івана і сказав:

— Спасибі тобі Іван за перший раунд, а тепер ми розходимося по кутах. Хвилина

відпочинку. Коли прозвенить гонг, ми знову зідемося на середині рингу.

Іван пішов у свій кут, а Петро повернувся у свій, і вони обидва почали чекати, коли закінчиться хвилина, почнеться наступний раунд. Через хвилину в мобільному телефоні пролунав гонг і почався другий раунд. Петро подивився на Івана, а Іван на Петра, вони одночасно підняли перед собою руки, і почали повільно зближуватися на середину рингу. Іван обережно підходив до Петра, тримаючи перед собою руки, а Петро вже повільно крок за кроком зайняв положення на середині рингу. У нього важка вага, він менше рухався в боксерській стійці, набагато легше було пересуватися кроками, і від цього не втомлювався. Іван завдав першого удару в другому раунді лівий прямий, правий прямий, це була двійка. Петро перед собою підняв руки, і два удари полетіли в захист. З лівим ударом Івана зробив крок уперед, одразу крок назад, а Іван зробив крок уперед, знову завдав лівий прямий, одразу повернувся на вихідну позицію. Петро завдав лівого прямого удару, відтягнувся назад. Петро зробив вигляд ніби буде робити крок назад, і цим виглядом нахилом тулуба назад зробив обманний маневр, одразу вдарив лівий прямий, а Іван встиг відреагувати, ухилився від нього, відійшовши на дальню дистанцію. Іван відійшов на кілька кроків назад, і в цей момент Петро завдав сильний лівий прямий удар, і від потужного влучання врятував захист, подивився на Петра і зрозумів, що Петро, зараз починає боксувати вже по-іншому, не так як у першому раунді, йому так само потрібно змінити тактику, і почати по-іншому вести поєдинок. Іван одразу зрозумів, що Петро, щось знає в боксі. Іван опустив руки вниз, стоячи на одному місці на двох ногах, побачив рух Петра, одразу, швидко підняв перед собою руки, і вже почав рухатися набагато швидше, жвавіше, не так як у першому раунді. І з лівою рукою, ніби він зараз буде наносити удари, почав зближуватися, подивився на Івана, зрозумів, що Іван зараз завівся, і буде щось робити. Йому не сподобався тільки який сильний удар Петра, і почав уважно дивитися за кожним рухом Івана, намагаючись вгадати наступні дії. Івана зблизився з Петром, і вони стали один навпроти одного на середині рингу. Іван рухався вперед, назад, лівою рукою намагався завдати кілька ударів. Петро не знав, який буде наступний удар, лівий прямий, лівий боковий або ж лівий по корпусу. Петру стало набагато складніше вгадувати, яким буде наступний удар, руки лежали на тулубі, рукавички були притиснуті до підборіддя, і він почав очікувати на перші дальні дії від Івана. Рухи Івана стали швидкими, вгадати, що він зараз робитиме, було доволі нелегко, і в такі моменти не хотів відкриватися і ризикувати тим, що Іван зможе точно завдати удару у відкрите місце. Він швидко завдав легкий лівий прямий, а це був лише один дотик, і потім ще завдав два ліві удари, рухи були настільки швидкими, що захист Петра врятував його від прямого влучання в голову. Іван рухався швидко, настільки жваво, що за такий проміжок часу в Петра не було жодних шансів відповісти удар на удар або після завданих ударів одразу піти за ним, наздогнати ударами у відповідь. У Петра зараз не було шансів для нанесення ударів, і почав думати над тим, у який кращий зараз спосіб почати боксувати з Іваном. Іван легко завдав лівий прямий удар, одразу лівий бічний, а це були всього лише дотики, просто бив у захист, намагався виманити на себе Петра для продовження і

нанесення нової серії ударів. Іван у цей же момент задумався, почав наносити по захисту серії прямих ударів, а Петро їх тримав на захисті. А тепер Петро почав замислюватися над тим, щоб щось змінити, і він вирішив, так як у нього сильні руки, і може витримати сильний удар, просто піти на Івана, запросити в кут. Петро подивився на Івана і почав наносити ліві прямі удари з кроками вперед. В Івана не було жодних шансів нанести у відповідь, почав крок за шахом відходити назад до кута. Іван підняв руки, всі удари летіли на захист, він намагався зупинити Петра, але в нього нічого не вийшло, і широкими кроками відходив убік, Петро перетинав цей шлях, намагаючись відходами завести Івана в кут, і так у нього почало виходити в русі, перегороді здійснити свій задум. Іван уже почав наносити не тільки ліві поодинокі й повторні удари, а по три прямі з лівим боковим, і в нього нічого не виходило, як Петро далі продовжував на нього йти. Кожен удар все ближче і ближче їх зближував на середню і ближню дистанцію для того, щоб затиснути Івана в кутку і почати наносити серії ударів по корпусу. Петро зробив крок уперед, ще один крок уперед, і вже в такий спосіб Іван сам не помітив, як він опинився в кутку. З лівого і правого боку були канати, крок ліворуч або крок праворуч він не міг зробити і піти вбік, був лише один шлях через Петра, а він стояв і не відпускав Івана. Не залишилося ніяких відхідних шляхів, трохи зігнув ноги в колінах, і почав наносити сильні удари по корпусу Івана, а той швидко опустив руки, притиснув рукавички до обличчя і почав терпіти сильні удари, щоб не порушити домовленості, удари були не нокаутуючими. Вага між Петром та Іваном відрізнялася, кожен це розумів. Петро не будучи професійним боксером мав неслабий удар, кожен удар був настільки сильний, що Івану було нелегко їх терпіти, він стиснув зуби, і почав очікувати того самого моменту, коли Петро закінчить наносити серію ударів, і в нього з'явиться можливість, якийсь невеличкий проміжок для відходу в іншу сторону рингу. Іван одразу зрозумів, що зробив невелику помилку, коли Петро почав на нього йти, треба було йти в бік, а не відступати назад, не дати йому можливості завести його в кут, так як це сталося.

Петро знову завдав серію ударів по корпусу, вдарив лівий боковий, правий боковий, і в цей момент, коли руки повертав назад, Іван біля нього швидко нахилився, і з лівим боковим, та правим прямим ідучи в бік, завдав ударів. Ці удари були настільки сильними, що Петру довелося притиснутися до рукавичок і утриматися від наступних ударів. І в цей момент Петро застиг, не рухався, притулившись до рукавичок, а Іван швидко пішов убік, збігшись із кута рингу, швидко розвернувся, опинившись з боку Петра. У цей самий момент пролунав гонг і закінчився другий раунд.

Минула хвилина відпочинку, як Петро, так Іван, кожен пішов у свій кут. У кутку вони стояли і дивилися один на одного, а хвилина йшла швидко, ніхто не помітив, як вона прийшла, і знову пролунав гонг. Вони вдвох підняли руки і повільно почали зближуватися. Вони вже трохи втомилися, це був не професійний бій для того, щоб битися за перемогу, а в них була домовленість провести легкий розминочний поєдинок. Кожен для себе вирішив наносити легкі удари, і в жоден удар не вкладати силу.

Удари були легкими, вони летіли швидко, і їх було багато як з рук Петра, так і Іван,

так само відповідав легкими серіями ударів. Рухалися легко, кожен, розслабившись, міг без труднощів ухилитися від ударів, і між серіями в третьому раунді було багато ухилів. Петро ухилився від удару, і Іван так само відповів двома прямими ударами після ухилу. Протягом третього раунду вони боксували легко, і ніхто з них не опинився в кутку, не отримував сильних ударів, і Петро, зумівши розслабитися, почав з легкістю рухатися на рингу, а не ходити, як це було в перших двох раундах. Час у русі минув швидко і не помітно, раунд був легким для двох. Пролунав гонг, закінчився третій раунд. Петро підійшов до Івана, обійняв його, і Іван не заперечував теплої подяки за бій Петра, і був задоволений тим, що він провів з ним три раунди на ринзі, обійняв.

Іван тихо сказав:

— Спасибі тобі Петро за три найкращі раунди в моєму житті.

Петро посміхнувся і відповів:

— І тобі спасибі за хороший спаринг, Іване.

Поединок між Іваном і Петром закінчився. Петро зняв рукавички, взяв їх у руку, подивився на Івана, а Іван стояв на рингу, і стоячи на місці, поглядав униз, про щось думав.

Петро подивився на Івана:

— Що з тобою сталося? Чому ти не йдеш з рингу, чи ти хочеш ще кілька раундів боксувати?

Іван подивився на Петра, і піднявши голову, сказав:

— Ні, мені цього достатньо. Я довгий час не боксував, і просто зараз починаю розуміти, що я в житті щось упустив, а ось, що, я не знаю. Я себе почуваю набагато краще, ніж до цього. Я повністю можу бути впевненим у тому, що цей спаринг пішов мені на користь, це, як якась терапія. У мені щось змінилося, я відчуваю легку свободу і приємну втому, а мене вже довгий час не було приємно від втоми. І зараз у мене з'явилося бажання, ще піти, і трошки потренуватися, продовжити своє тренування. Мені втома дає ще більше сил і бажання ще трохи потягати залізо. Це було правильне рішення провести з тобою спаринг.

Петро:

— Буває таке, дуже часто, і в боксерів, коли після якоїсь певної травми в них починається справжнісінький ступор, і вони не можуть просто тренуватися, але не виходити піти до зали. Бувають різні причини, у когось якийсь страх, апатія, втрата сенсу, все інше, теж не дає змоги піти в зал, і в кожного свої внутрішні перешкоди. Навіть у сильних людей бувають такі випадки, більшість потребує підтримки, а багато хто цього не розуміє. Я, як і раніше, залишаюся в тіні, дивлюся за людьми, кому потрібна допомога, я допомагаю, я побачив у тобі хорошого спортсмена, я вирішив, якимось чином, запросити тебе на ринг, розуміючи, що це, можливо, тобі дасть певні рухи. І буду чесним до кінця, я не міг уявити, що тобі після спарингу стане набагато легше, звісно, бувають різні випадки, і тут потрібно просто подолати ці перешкоди, зробити те, чого ти дуже давно не робив, а в даному випадку вийти на ринг.

Іван подивився широкими очима:

— Я чесно сказати, здивований, що ти так до мене поставився. Не кожна людина зможе піти на такий ризик. Я думаю, що людина насамперед має бути доброю і бажати іншій людині тільки добра.

Петро подивився на Івана, сказав:

— Дякую тобі за добрі слова. Мені приємно чути від тебе подяку, ти побачив у мені доброту. Так, я прекрасно все це бачив, розумів, що тобі потрібна допомога. Іноді необхідно допомагати іншим людям, коли це добра людина, з чистим серцем.

На очах Івана з'явилися сльози:

— Дякую.

Петро посміхнувся:

— Я побачив у твоїх очах доброту, дуже гарний спортивний дух, а це є не в кожного спортсмена. Багато хто тренується для того, щоб досягти певної мети, і на цьому вони зупинялися, їм більше нічого не потрібно, а в тобі є той справжнісінький спортивний дух, він присутній упродовж всього життя, якщо ти вже вирішив, колись зайнятися боксом, то, скоріш за все, прийнявши таке рішення, ти зробив правильний вибір. Бокс є твоїм шляхом у твоєму житті, ти тут уже нічого з цим не поробиш, і по тобі видно, що в тобі є дуже хороші задатки, їх потрібно розвивати. Я це одразу помітив, коли на тебе подивився, що ти до чогось прагнеш, і в тебе є для цього основа, вона в твоєму тілі, а це так само, не в багатьох є. Потрібно розвиватися, підтримувати форму, і тоді ти зможеш спокійно боксувати. Ти, як я помітив, кожне тренування показував все кращий і кращий результат. Це дивувало. Ти швидко відновлюєшся, рідкість.

Іван подивився на Петра:

— Я повністю згоден, і не заперечую жодного слова.

Петро:

— Це чудове місце змін, але не всі тут затримуються надовго, а хтось, приходить на рік чи два, а хтось, раз сюди прийшов, і залишається на все життя.

Іван подивився на Петра:

— Я не знаю, як моє життя складеться в майбутньому, але я б не хотів би залишати цей тренажерний зал. Мені тут подобається, я тут отримую задоволення від тренування, відновлюю сили, насолоджуюся життям. Незважаючи на тривалу відсутність задоволення від життя, я б не хотів покидати цей зал, мені б тут хотілося тренуватися, тренуватися.

Петро посміхнувся і сказав:

— Так, це дуже гарний вибір, правильне рішення, але бувають такі випадки, коли люди тут бувають тимчасово, і тобі потрібно буде змиритися з тим, що в житті все змінюється, і змінюється раптово. Можливо, твій настрій тут провести все своє життя, але прийде той самий момент, той самий час, коли тобі потрібно буде щось змінити. Ти ще молодий, займався спортом, ти показував дуже гарний результат, невже ти сам хочеш у такому віці, у молодому розквіті сил, провести тут усю молодість, щоб про тебе ніхто ніколи не почув. Те, що ти тут будеш тренуватися, не дасть тобі жодного результату, і ти, так залишишся нікому невідомим боксером, і, можливо, сюди

приходять люди, дивитимуться на тебе, як ти будеш відпрацьовувати удари на боксерському снаряді, думатимуть, що ти просто новачок, який, злякавшись життя, нічого не вміє на рингу, і дуже сильно стукає по балонах. Час покаже всі обставини життя і покаже тобі правильний шлях, напрямом, куди тобі потрібно йти. Я б насправді не хотів, щоб ти тут провів усе життя, маючи такий талант. У тобі видно спортивний дух спортсмена, а це буває дуже рідко, і мені здається, якщо ти тут залишишся, то ти насправді втрадиш своє життя, але по першій це місце тебе викине, дасть тобі сили. Але скільки часу тобі потрібно буде для відновлення сил, щоб ти прийшов до тями, я цього не знаю. Можливо, знадобиться місяці, а може більше, у кожного все відбувається по-різному. Я б хотів, щоб цей період твого життя закінчився якомога швидше, ти пішов своїм шляхом. Мені сподобалося з тобою боксувати, мені сподобалося, то якось ухиляєшся, я побачив гнучкість, і в кожному русі майстерність боксера, а це буває рідко, тож, якщо ти можеш, відновлювався і йди боксувати на великий ринг. Всередині ти живий, не помер від усіх цих обставин життя, бережи себе. Майстерність дається не так вже й багатьом людям, цілуй те, що ти, коли ти прийшов у бокс, почав тренуватися. Є нелегким подвигом почати тренуватися боксом, як би твоє життя не склалося, я вважаю, що тобі потрібно далі йти, не зупинятися за жодних обставин, іди, не зупиняйся.

Іван подивився на Петра, а в його очах з'явилися сльози, він опустил голову, подивився вниз, подумав, підняв голову, подивився на Петра і сказав:

— Дякую тобі за твої слова. Можливо, у твоєму кожному слові є своя правда. Мені здається, що з часом все зміниться, час покаже все, те, як буде надалі, а зараз я вдячний за те, що ти витяг мене на ринг та провів зі мною кілька раундів. Я відчуваю набагато легше, і не так, як це було до початку виходу, це справжнє істинне задоволення. Зараз я просто відволікаюся від усього, і думаю над усім.

Петро посміхнувся:

— Не поспішай мій дорогий незнайомець, завжди треба все обдумати, а якщо такий період у житті настав, то треба не поспішати, це важливо, поспішність може погано вплинути, і все треба обдумати, прийняти правильне рішення. Все добре обміркуй, відчуй, як тобі після нашого спарингу, прийми своє рішення перед тим, як далі продовжувати боксувати. Коли прийде час піти своїм шляхом, ти підеш, а зараз настав момент, коли тобі потрібно все обдумати, цілуй цей момент, не в кожного в житті він є, і все, якось не зрозуміло, як летять вперед, не знаючи куди, потім може бути ще гірше, не бажані наслідки. Тут головне терпіння, не здаватися. Тобі боляче, важко, приходь у зал, а ти приходь і тренуйся, якщо дуже важко роби менше навантаження, а на наступне тренування роби більше навантаження. І ти так не будеш стояти на місці.

Іван подивився на Петра:

— Дякую за добру пораду, мудрі слова. Вони мене надихають, і, напевно, на сьогодні з мене вистачить тренування. Тепер я зі спокійною душею поїду додому.

Петро посміхнувся:

— Тоді, гарної тобі дороги. Відпочинь, подумай, приїжджай. Тепер ти тут не чужа

людина, а якщо буде бажання, то клич мене, ми ще раз проведемо кілька раундів на рингу.

Іван усміхнувся:

— Дякую за все.

Іван зняв рукавички, підійшов до лавки, що поруч біля рингу, взяв білий пакет, поклав у нього рукавички, подивився на Петра, який стояв, а він став біля канатів, сказав:

— Гарного тобі вечора.

Петро посміхнувся:

— І тобі гарного вечора.

З білим пакетом у руках Іван почав віддалятися, і крок за кроком залишив тренажерний зал, а Петро взяв в іншу руку свій мобільний телефон, і повільними кроками пішов до свого вагончика. Зайшов у нього, сів, поклав на дерев'яний стіл рукавички, телефон, подивився в лівий бік через двері на Гідропарк, а там були зелені дерева, які нахилилися з боку в бік, і сказав:

— Можливо, у цієї людини є гарне майбутнє, якщо вона не програє сама собі, і повірить у свої сили.

Глава 2

Рік

Після роботи Іван приїжджав до Гідропарку з білим пакетом у руках, він завжди був із ним, і так минуло півроку. Іноді з Петром виходив на ринг, боксував кілька раундів, і далі повертався до опрацювання ударів. Час минав швидко, непомітно. Спочатку минуло літо, а потім осінь, і вже настала зимова пора, так само продовжував тренуватися. Прийшла весна, за цей час Іван уже встиг відновити форму. Не замислювався над тим, як швидко минає час. Над тими сказаними словами Петра, що прийде той самий момент, коли він покине зал, не замислювався. Найбільше не хотів іти, і тут почувався вдома. Тренувався на свіжому повітрі, це було найкраще місце в його житті. Відновив свій дух, і в ньому з'явилася внутрішня сила, а це давно затихла після тривалого часу самотності й битви зі своїм минулим мотивація. Сьогодні був приємний сонячний, теплий, свіжий день, і в житті Івана сталися справжнісінькі зміни. Його звільнили з роботи, навіть не міг собі подумати, що на такій роботі, де потрібно весь час працювати, а це була нелегка робота, йому доведеться з неї піти. Іван залишився без роботи, припускав, що таке може статися, але коли, не знав. Усе сталося зовсім несподівано, так, як би не міг навіть подумати, усе було вранці, коли у вихідний день керівник складу подзвонив і сказав, щоб він ішов, ніхто, жодних пояснень не дав. Навіть не зрозуміли, через що йому довелося покинути своє місце роботи, і Іван одразу поїхав тренуватися в Гідропарк. Довго думав, не зміг зрозуміти справжню причину, те, що з ним сталося під час тренування. Тренувався і був зосереджений на роботі своїх ударів, недалеко думки відвідували його. Намагався відволіктися від тренування, та все ж нічого не вдалося. Після завершення тренування Іван підійшов до лавки і почав думати, що в нього зараз немає роботи, заощаджень, що

робитиме далі, цього не знав, а знайти роботу було не так уже й легко. Розумів, що зараз у нього в кишені залишилося кілька гривень, а цього вистачало лише на кілька днів життя, кілька разів сходити в магазин купити поїсти. Більше у нього не залишалося ніяких грошей, що йому робити, не знав, і як заробити хліб. На найближчий час у нього немає якихось грошей, щоб можна було купити поїсти, ще прожити кілька днів. Не знав, де зараз знайти роботу, чи бодай кудись піти на день, розвантажити машину або ж зробити ще якусь фізичну роботу. Не розумів, що з ним відбувається, що так штовхнуло начальника складу звільнити його. Подивився на всі боки і побачив, що люди як люди живуть, приїжджають на машинах, у кожного з них є гроші, є запаси, а в Івана не було нічого, навіть не було найпростішого грошового запасу, повністю був без грошей, без роботи. Що буде з ним далі? Він також не знав. У нього не було жодних грошей, навіть приїхати на іншу співбесіду, щоб влаштуватися на роботу, а до отримання заробітної плати за минулий місяць залишалося ще два тижні, а це після звільнення. Вдома не було жодних запасів їжі, а якщо були, то вони на кілька днів. Йому потрібно було якнайшвидше придумати, як заробити грошей, розумів, що йому ніхто не допоможе, він сам по собі. У нього не було друзів, тих людей, хто б зміг фінансово допомогти. Все життя сподівався тільки на самого себе, тільки сам собі міг допомогти. Зараз ніяк, і ніде не міг заробити грошей. Ніколи не звертався по допомогу до сусідів, до співробітників, і на роботі не так часто з кимось розмовляв, був повністю впевнений у тому, що йому ніхто не зможе допомогти.

Почав думати, роздуми тривали протягом двадцяти хвилин, вирішив, що краще поїде додому. Іван приїхав додому, а сьогодні ввечері нічого не їв, вирішив завтра вранці знову поїхати в зал. Вранці прокинувся, зібрав речі, і поїхав у Гідропарк.

Іван, стоячи посеред залу, подивився вдалину тренажерного залу, і подумав:

— Мені потрібно якось заробити грошей, може мені почати боксувати за гроші? Пропонувати всім хто тут тренується, займається боксом, виходити на ринг і боксувати з ними один раунд, і той, хто переможе, той отримає винагороду, а сума буде, а я так думаю, невелика. Я думаю, тут буде багато охочих, тому що я вже не раз чув, бачив тих, хто хоче зі мною вийти на ринг, а за невеликі гроші, думаю, буде ще більше охочих, і сума буде сто гривень, цього буде достатньо. Якщо навіть у когось не буде грошей, а спортсмени найчастіше багато не заробляють, то я можу бути впевненим у тому, що в кожного в кишені знайдеться така сума, це не багато. Якщо я зможу перемогти, то в мене сьогодні ввечері буде батон, а якщо пощастить, то ще й із маслом, — Іван усміхнувся, — гарний задум. Сподіваюся, що хтось погодиться.

Іван подивився навколо, нікого підходящого не було. Знову подивився, вже далеко по залу, і сказав:

— Напевно, сьогодні не мій день. Усі боксери сьогодні вирішили зробити для себе вихідний день. Ну, що ж, сьогодні тут тільки одні качки. Сьогодні не мій день. Я думаю, що сьогодні, я буду тренуватися протягом усього дня, і за цей час хтось приїде так само потренуватися. Так, що приступимо до тренування. Якщо сьогодні мій день, то я сьогодні зможу з кимось по боксувати, хоч би як це наївно звучало, хоч би як я сам собі

не вигадував те, що в мене все вийде, я все ж сподіваюся на те, що сьогодні я проведу кілька боїв по раунду.

Іван узяв білий пакет, вдягнув боксерські рукавиці, почав тренуватися. Сьогодні вирішив не накручувати бинти на руки і відпрацьовувати удари на швидкість, легко, в один дотик. Іван підійшов до балонів і почав відпрацьовувати удари. Тренувався протягом години, самотійно робив собі час для кожного раунду, а це було п'ятнадцять хвилин, один раунд тренування. Протягом години до тренажерного залу ніхто не приїхав. Іван зупинився, опустив руки й подивився на всі боки, нікого не було. Навколо займалися люди, і ті, хто хотів собі накачати великі м'язи, привести себе у форму або ж позбутися якогось стресу. Іван зняв рукавички і поклав їх на лавку, знову подивився на всі боки, знову нікого не було.

Сів на лавку, подумав:

— Так, уже, життя моє змінилося, дуже швидко. Я сам того не очікував, що я залишуся без роботи, а ще гірше без грошей у кишені. У мене немає ніяких грошей, а зарплата буде за кілька тижнів, а за щось потрібно жити. І хоча б, ще, можливо, по можливості, знайти якусь роботу, а де її шукати, я цього не знаю, і охочих немає, хто б зараз міг вийти на ринг за сто гривень. З іншого боку в мене є прогрес у житті, я залікував свої душевні рани, і вже зумів відновити форму, але ці тренування, як акторський зал. Усі завжди на мене дивляться, ніхто не платить за мою виставу, а так би були якісь гроші. Може мені треба знайти можливість виходити на професійний ринг, я стану затребуваним боксером, це не найгірша ідея, але, напевно, це може бути, тільки в моїх мріях, а можливо, моя мрія колись здійсниться, — Іван розмовляв сам з собою, а навколо нього нікого не було, і в нього була звичка, подобалося залишатися наодинці і тривалий час розмовляти з самим собою.

У цей час в іншому кінці тренажерного залу там, де вхід стоять сині тренажери, з'явилося кілька людей. Вони зайшли до тренажерного залу, повільно йшли залом, а на всі боки були спортивні сумки, і Іван подивився на них убік, зрозумів, що це боксери, бо вони раніше тут тренувалися, і один із них принаймні йому підходив для спарингу. Зараз в Івана виникла думка запросити боксерів у ринг, запропонувати їм за один раунд сто гривень, і в такому разі Іван думав знайти ще одну людину, третю людину, щоб та рахувала очки, і визначить переможця. Іван почав думати про те, щоб когось із них призначити суддею, бо вони спортсмени, знають, що таке бокс, можуть справедливо судити. Спортсмени підійшли до рингу, а Іван сидів недалеко на лавці. Дивився на них, а вони подивилися на нього, пішли в інший бік, там стояла лавка. Поставили на неї сумки, почали переодягатися в спортивний одяг, а це були шорти і футболка. В Івана одразу виникла думка, що б підійти до них і зробити пропозицію, але йому було незручно. Після того, коли вони до нього підходили, а він відмовився з ними розмовляти, але зараз уже немає іншого виходу, бо йому потрібні гроші, і хотів з ними вийти на ринг, від боксувати раунд з кимось із них. Іван знову подивився на спортсменів, вже не думаючи рішуче підійшов до них, і сказав:

— Вибачте, що я до вас звертаюся, турбую, але в мене до вас виникла одна

пропозиція, можливо, вона вам сподобається, а можливо, ні. Я розумію, що ви якось до мене підходили, але тоді в мене не було настрою, були душевні переживання життя, щоб із вами не заговорити.

Першого хлопця звали Ігор, другого звали Віталій, а третього звали Саша, і перший одразу заговорив, Ігор сказав:

— Добрий день. Так, я вас згадав. Я якось до вас підходив, і у вас не було жодного бажання зі мною розмовляти, нічого страшного в цьому немає, у людей бувають різні ситуації, коли буває так, що ні з ким не хоче розмовляти.

Іван подивився в очі:

— Це добре, що ви мене розумієте, можна говорити на "ти", якщо ви хочете.

Ігор одразу відповів:

— Так, я думаю, так буде набагато легше розмовляти.

Іван:

— Не завжди всі люди можуть зрозуміти інших людей, і потім відбувається незрозуміле, між ними виникають мовчазні конфлікти.

Ігор відповів:

— Ви не турбуйтеся. Все добре, що ви нам хотіли сказати?

Іван усміхнувся:

— Я б вам хотів запропонувати так, як я бачив, що ви тренуєтеся і скоріш за все, займаєтеся боксом, вийти зі мною та по боксувати один раунд, — хлопці стояли біля нього та уважно спостерігали за Іваном, і одразу Ігор відповів, — добре, нічого складного в цьому нема, я з радістю вийду з тобою на ринг, і хотів би від боксувати хоч один раунд.

Іван:

— Це дуже добре, що ти погодився, але я б хотів ввести, невеликі зміни в нашому поєдинку одного раунду.

Ігор здивувався й одразу запитав:

— Які?

Іван одразу відповів:

— Так, як у мене в житті, зараз, склалися обставини, я пропоную за один раунд, тому, хто переможе, отримає сто гривень. Якщо я програю, я віддаю вам сто гривень, а якщо ти програєш, ти мені даєш сто гривень.

Ігор голосно засміявся:

— Це ж копійки. Якось незвично чути від незнайомця, який просто хоче по боксувати один раунд і пропонує за перемогу, а це вперше в житті, і раніше такого не чув, сто гривень.

Саша посміхнувся:

— Він справжній боксер. Напевно, у нього саме така оплата за один раунд.

Ігор усміхнувся:

— Нам, раніше, платили набагато більше. Коли ми виходили на професійний ринг, то оплата була в сто разів більшою, і іншою валютою.

Іван усміхнувся:

— Я розумію, що ви дуже досвідчені боксери, але в мене більше немає грошей. Це все, що я можу запропонувати за перемогу, якщо ви не проти, ви б могли зі мною по боксувати один раунд, і той, хто переможе, той забирає виграш.

Ігор одразу відповів:

— Я можу сказати, що це весела пропозиція, такого мені ніхто в житті не пропонував. Це за один раунд зі мною сто гривень. Усе ж таки, мені навіть це зацікавило, — на обличчі з'явилася усмішка.

Саша:

— У мене не тільки посмішка з'явилася, а ще й настрій. Уперше в житті чую, щоб інша людина, яка невідомо, як боксує, пропонувала вийти в ринг із професіоналом.

Ігор:

— Я повністю згоден, незвичайна пропозиція. Я так, сюди приїжджаю тренуватися, не боксувати, я не легкий суперник.

Саша:

— Як я вже зрозумів, життя іноді так змінюється, що навіть доводиться боксувати за гроші, і з найкращим у свій ваговій категорії.

Іван:

— Ви розумієте, що в житті все може бути, й іноді все так змінюється, що доводиться йти на такі вчинки, а раптом пощастить, все може бути.

Ігор:

— Добре, я повністю згоден, і з вашою пропозицією теж. А які ще будуть умови.

Івана відповів:

— Умови як у професійному боксі: без шоломів, ми просто одягаємо капи, намотуємо на руки бинти, виходимо на ринг, і хтось із хлопців буде секундоміром, засікає один раунд, судить цей раунд за очками. Той, хто перемагає, той отримує сто гривень.

Ігор:

— Добре, я з вами повністю згоден. Я так розумію, що ви тільки почали займатися боксом, і у вас ще не було ніяких професійних поєдинків?

Іван:

— Я раніше тренувався, але потім у моєму житті все, так склалося, що я, перестав відвідувати боксерський зал, і ось, деś понад шість місяців приходжу в Гідропарк, і тут я, почав самостійно тренуватися.

Саша:

— Це добре, що ви сюди приїхали. Бачите, тут не кожен може тренуватися, і в таких умовах.

Іван відповів:

— Це мої умови, такі які мені підходять. Мені тут подобається, я почуваюся затишно, і тут можу розслабитися.

Ігор сказав:

— Значить це ваше місце для тренувань. Тут не кожен спортсмен зможе тренуватися.

Іван:

— Ви готові вийти зі мною на ринг.

Ігор:

— Так, добре, кілька хвилин. Я зараз дістану бинти, намотаю їх на руки, одягну рукавички, і вийду на ринг.

Іван:

— І я так само зараз візьму бинти, капу, намотаю на руки бинти, одягну рукавички.

Іван підійшов до лавки, а на лавці лежав білий пакет, дістав бинти, капу, а сам пакет скрутив і поклав на лавку. А Ігор дістав із сумки синього кольору бинти, а вони були вузькими, якісними, не такими, як у Івана, дешевими, і вже зношеними. Намотав їх на руки, відділ рукавички, і з сумки дістав білу капу, і сказав:

— Ну, що Іван, а ти готовий вийти зі мною на ринг?

Іван одразу відповів:

— Так, я готовий.

Ігор:

— Тоді, я прошу вас зайти в ринг.

Іван зайшов з одного боку рингу, а Ігор з іншого. Саша взяв свій телефон, знайшов у ньому секундомір, подивився на Ігоря, подивився на Івана, і з серйозним виразом обличчя сказав:

— Хлопці, ви готові боксувати?

Іван трохи махнув головою, таким чином, давши згоду, і Ігор кивнув головою. Обидва боксери на рингу були готові почати боксувати. У телефоні пролунав гонок, Іван підняв перед собою руки, а Ігор спокійно, не піднімаючи руки, почав наближатися до середини рингу, і Іван був здивований, що незнайомиць ставиться до нього без обережності, повністю спокійний, упевнений у своїх силах. Іван про себе подумав, що він справжнісінький майстер спорту, нічого не боїться. Іван повільними кроками, не поспішаючи, не пересуваючись у боксерській стійці, придивляючись до Ігоря, почав до нього наближатися. Між ними була невелика відстань у кілька метрів, і зближувалися протягом кількох секунд, не поспішали зійтися в бою. Кожен був упевнений у своїх силах, і в поведінці легкого раунду, кожен розумів, знав свій досвід, силу, майстерність боксу. Іван був обережний, коли побачив гру, став ще обережнішим, і бачив грайливі очі суперника, він одразу почав розуміти, що це буде нелегкий поєдинок. В очах була одна впевненість, ніяких хвилювань, тривоги, страху, він не помітив, та Івану вже на мить стало страшно, та він цього страху не показував, приховував його за спокійним виразом обличчя, що тримає перед собою руки. Іван повільно й обережно висунув ліву руку вперед, але нічого не сказав, тому що в роті була Капа, і сказані слова ніхто б не зрозумів, вони були б зрозумілі тільки йому. Ігоря вже в думках підняв перед собою руки, не притискав їх до підборіддя, і почав рухався, як боксер, і зі спокійним лівим кроком підходив до Івана. Іван почав уже розуміти, що потрібно вживати заходів, не

стояти на одному місці. Час минав, а ще не було завдано жодного удару, а йому потрібні були гроші, це досить доволі велика сума для того, щоб ще прожити день чи два, а потім, якщо пощастить, то він ще проведе один поєдинок. І все ж, якісь думки залишали надію на те, що в нього вийде виграти цей раунд. Ігорю було байдуже на гроші, він як професійний боксер, який і досить добре заробив за свій час виходу на ринг, не турбувався про гроші. І для нього, зараз, цей раунд був, як розминочним, йому самому було цікаво подивитися на того самого хлопця, що часто приходив до тренажерного залу, відпрацьовував удари на балонах, відмовлявся з ким-небудь розмовляти, і на, той час думав, що це якийсь новачок, який приходить і навчається самостійно боксу. Була помітна стійкість, витривалість і швидкість, а як боксер на рингу, цього ніхто не бачив. Не мав жодного уявлення, а якщо це було судження, то розумів, що цей новачок нічого не зможе зробити під час поєдинку. Ігор спокійно підійшов до Івана, а Іван тримав його на відстані лівої руки, щоб у разі завданого удару зміг з легкістю ухилитися, відійти назад. Але Ігор недооцінював Івана, і ставився до всього, що відбувається, з посмішкою, без серйозного наміру, вже десь усередині був упевнений у своїй перемозі, і вона дуже швидко прийде до нього, а цей поєдинок буде недовгим. Іван не зможе відстояти до закінчення раунду, і тут почалося найцікавіше. Іван вдарив швидкий лівий удар, а був настільки швидким, чітким, що одразу прямо полетів в обличчя Ігоря, а він нічого не встиг зробити, як відчув у голові сильний біль. У голові потемніло, зробив крок назад, а Іван швидко повернувся у вихідне положення, розуміючи, що зараз можуть полетіти удари у відповідь. І той зі здивуванням подивився на Івана, і був розбурханий, тому, як наскільки швидко завдав лівий удар. Уже налаштувавши себе більш серйозно, розуміючи, що бій буде не легкий, а якби за цим ударом полетів правий прямий, то він міг би опинитися лежачи на піску, і вже на початку раунду програти поєдинок. У нього виникла думка дотримуватися дистанції для розуміння, хто перед ним стоїть, бо удар був нелегким, швидким і вже почали виникати зовсім інші думки та уявлення про незнайомця. Ігор почав думати, що це, можливо, кандидат у майстри спорту, але він був професійний боксером і досить немало здобув перемог на професійному рингу боксу з непростими, нелегкими боксерами, які володіють великою швидкістю. Ігор подивився на Івана, одразу зробив крок убік, завдав лівий бічний удар, а за лівим бічним ударом полетів правий прямий, і сталося те, чого не очікував, одразу підняв руки і удар влетів просто в захист. І Іван одразу зробив крок уперед, вдарив два прямі удари, лівий прямий, правий, а Ігор швидко зміг відреагувати на удар, поставив перед собою руки. Ігор одразу завдав лівий правий прямий, а він був швидким, сильним, чітким, і в руках було видно силу удару. Іван притиснув до себе рукавички, і зміг вистояти ці два удари, а вони були настільки сильними, що під час їхнього удару в захист в очах потемніло, й Іван почав припускати, що наступна атака може бути набагато сильнішою, й треба бути уважним до кожного кроку суперника, та встигнути ухилитися, або ж поставити захист. Навіть, якщо зможе прийняти кожен удар на захист рук, то теж буде нелегко, і тут уже потрібно буде терпіти крізь зуби. І якомога довше тримати дистанцію, і з цієї дистанції шукати

можливість піти вперед та завдати своїх ударів, і в кожен удар вкладатися на всі двісті, щоб суперник не зміг відповісти ударами у відповідь. А якщо він відповідатиме, то потрібно буде вчасно ухилитися від ударів, і удари будуть дуже потужними, сильними, немає жодних гарантій на те, що він зможе їх витримати прийняв на себе, а йому хотілося простояти до кінця раунду. Ігор зрозумів наскільки сильний суперник зараз стоїть перед ним, що цей раунд буде не найлегший у його житті. У кожного з'явилися свої нові думки. Іван зробив різкий крок уперед, завдав лівий удар, прилетів настільки швидко, непомітно, і так само швидко зміг відреагувати, і все, що йому допомогло вистояти перед ударом, те, що удар полетів у верхню частину голови. Іван скривив обличчя і зробив крок назад, але Ігор чомусь не став наносити наступний, другий удар, а він міг бути правим прямим або лівим бічним, або ж після правого чи лівого удару міг ще завдати лівий прямий або лівий бічний, закінчив свою атаку із серії. І все ж стримався, бо він не знав, які будуть удари у відповідь, і які він зможе отримати від незнайомця під час своїх атак. А це могли бути, які завгодно удари, і він не знав усієї швидкості Івана, і якщо Іван зміг би випередити Ігоря, і завдати удару, той, що був найпершим, і з такою самою силою, то на цьому міг би, закінчиться раунд. Іван зробив крок назад, і пішов у відступ, а Ігор зробив крок, уперед, побачивши, що його суперник відходить назад, а це на самому маневрі, а він був обманний, Іван зробив вигляд, і, коли побачив, як Ігор іде на нього, одразу викинув лівий прямий, а за ним правий, і знову лівий бічний, всі удари прилетіли в руки, окрім останнього, а він уже влетів у підборіддя, і права рукавичка трішки опустилась донизу, а ліва рука лишилась попереду. Ігор розумів пропущений удар, вже став ще обережнішим. Іван розумів, що зараз не потрібно відбігти і трошки почекати, це був справжнісінький момент для продовження сірки і можливість завершення цього поєдинку, але не став квапити події, не знаючи Ігоря, і як він може ухилитись, відповісти в такі моменти, можливо не пішовши далі раунд ще триває. Іван наважився не поспішати і не робити різких рухів, бо ж невідомо, як діятиме Ігор, та й він був здивований швидкістю удару Івана, та ще й почав обережніше ставитись до кожного руху, бо ж, розумів, що Іван непростий хлопець, та й незнайомиць має й уже досвід у боксі, та ще й не робив жодних серйозних та завершальних дій. Ні хто не знав, яка будуть наступна хвилина цього раунду, ніхто з них ще не втомився, бо не було обміну серіями, що могла виснажити, і в кожного з них розпочалися вольові удари на витримку та стійкість. В Івана, так і в Ігоря були сили, вони тільки відчули один на одному свої удари, це трошки їх виснажило, але не виснажило до опускання рук і повільного пересування на рингу. Вони спокійно могли рухатися, як їм було завгодно, кожен із них беріг сили для наступного удару, а удари були найпотужнішими. Для Ігоря спочатку це була розвага, а зараз після пропущених ударів від Івана, які він отримав, став більш серйозно ставитися до раунду, не хотів програвати, почав розуміти, що ще більше хоче здобути перемогу, а невідомо кому, а можливо, новачкові в боксі, не хотів від нього отримати поразку. У цій хвилині, у другій, уже почав притискати до себе руки, уважно розглядаючи з усіх боків і дивлячись на кожен рух Івана.

Іван вдарив лівою прямою, ухилився і вдарив лівий по корпусу, а він був швидким і під час торкання до тіла пролунали удари, що були чіткими і гучними. Хлопці стояли й уважно дивилися, рахуючи кожен нанесений удар, бачив не простий поєдинок їхнього товариша, і що перед ним стоїть не новачок. Вони уважно дивилися і не обговорювали бій, а сподівалися на те, що тут переможе найсильніший боксер, бо знали Ігоря ще змалечку, а незнайомиця, так і залишався незнайомцем. Та все ж таки кожному сподобалася техніка Івана, вона була чистою, швидкою, як справжнього класичного професійного боксера, і для них це була велика рідкість, бо вони вже досить немало побачили поєдинків Ігоря, та тих, хто боксував з ним. І коли побачили, те, як Ігор притискає до підборіддя рукавиці, почали розуміти, що незнайомиця є досить серйозним суперником. Іван зроби вигляд, ніби зараз битиме лівою рукою, це був не вигляд, а він насправді швидко вдарив лівою прямою рукою по повітрю, і не до цілі, і Ігор побачив, як рука Івана не дістала цілі, і одразу відповів лівим прямим, та Іван швидко відтягнув тулуб назад, продовжуючи стояти на ногах, одразу після повернення руки Ігоря швидко завдав знову лівий прямий удар, і він влетів у голову. Ігор швидко підняв перед собою рукавички, зробив крок назад. І Іван одразу подумав, що зараз прилетить лівий прямий удар від Ігоря, і вже почав вживати заходів, ухиляючись від удару, який ще не прилетів, але жодного удару не було, і це був обманний маневр Ігоря, який виставив ліву руку далі, ніж зазвичай. І він у цей момент, а виявився вже правдивим, минуло тільки три секунди, як Ігор ударив правий прямий удар, а він був настільки швидким, вилетів від підборіддя, що Іван не зміг відреагувати, і полетів прямо в притиснуту до щелепи рукавичку. Ігор ударив настільки сильно, що Іван відійшов на два кроки назад, і в його очах потемніло. Він швидко притиснув до себе другу руку, ховаючи обличчя за рукавичкою, чекаючи нанесення наступного удару. Подивився через темряву сонячного дня на свого суперника, і почав очікувати наступних ударів, припускаючи, що вони будуть серійними та боковими. Минуло кілька секунд, а Ігор залишився стояти на місці, припускаючи, що Іван прикидається, що цей удар був сильним, і він опинився в безпорадному становищі, так як, не знаючи його дій, вирішив залишитися на місці й бути обережним, а насправді ж, удар був настільки сильним, що Іван уже почав розуміти, що програє в цьому раунді. Помилкою стало те, що залишився стояти на місці, не пішов до кінця, і це дало Івану змогу одуматися, відновити сили. Іван уже наближався до кута, розуміючи, не бажаючи опинитися затиснутим без можливості втекти від ударів, а удари були настільки сильними, що вони одразу почали зупиняти кожен рух Івана, і він вирішив, якщо йти, то з найпотужнішими ударами. Наносячи якомога більше і сильніше удари до закінчення раунду, а залишилося менше хвилини. Між ними був однаковий рахунок, і Івану не хотілося програвати цей раунд, бо хотів отримати за перемогу сто гривень. Іван підняв перед собою руки і змінив вираз обличчя, а воно стало спокійним, впевненим. Він розумів, що шляху назад немає, і все, що може зробити, то це піти вперед, і зараз битися за перемогу. Іван почав легко пересуватися вперед, назад, намагаючись поставити суперника в незручне становище на рингу, нерозуміння подальших дій.

Виставив ще далі на пару сантиметрів ліву руку, і далі, ніж зазвичай, розраховуючи дистанцію до цілі, почав помічати активну дію свого суперника, припускати про можливу атаку, або ж це буде обманний маневр. Для того, щоб зробив кілька ударів, коли Іван відходитиме назад, Ігорю доведеться зблизиться, кожен рух уже буде видно здалеку, його можна буде випередити, і Іван зможе в цей момент зустріти його прямими ударами. Раптово все виявилось зовсім навпаки, тому що ніхто нікого тут не знав, кожному було набагато складніше вгадати дії суперника, як Іван зробив крок уперед, зігнув коліна і вдавав, ніби хоче завдати удару по корпусу, а Ігор чекав цього удару. Різко встав, змінив рух, вдарив лівий прямий у захист, а Ігор притиснув рукавиці, стиснув зуби, і терплячи сильний удар скривив обличчя, а у відповідь не вдарив. Іван не наважився відступати від першого удару й одразу завдав правий прямий, а за ним лівий боковий, і він відчув силу удару та тиск Івана. Ігоря не став чекати і одразу почав відповідати, скоротивши дистанцію, підійшов на середню відстань, одразу вирішив відповісти кількома ударами, а це були бокові. Іван помітив початок руху бокового удару ще з плеча, одразу пірнув під нього руку, вправно ухилився від удару, виринув і з ударом у відповідь лівим бічним боковим, зробивши крок назад, одразу завдав правий прямий. Ігор притиснув до себе руки і почав тримати кожен удар свого суперника. Іван не зупиняючись знову ухилився з шахом убік, почав наносити удари по корпусу, а це лівий прямий, правий прямий, лівий прямий, не зупиняючись Іван почав закінчувати серію ударів по корпусу двома боковими, лівим та правим боковим, а Ігор терпів усі удари. Тиск незнайомця настільки сильний, що він не мав бажання себе стримувати, і одразу, несподівано почав відповідати тими самими ударами, трохи присів на ближній дистанції та пішов уперед з ударами, а Іван сильно притиснув до себе руки, та почав терпіти кожен потужний удар. З кроками назад почав відходити від ударів, а вони були сильними, потужними, хлопки лунали по всьому тренажерному залу. Усі люди, які тренуються на тренажерах, зупинилися і почали уважно, здалеку, дивитися на той поєдинок, що відбувається на рингу. Всім було цікаво, хто переможе, хто це боксує, так чітко і швидко.

Іван зробив крок назад, і вже розуміючи потужність ударів, почав зустрічати прямими. Усі удари полетіли в голову, були настільки швидкими й сильними, що правий прямий вскочив крізь захист і полетів прямо в підборіддя. Руки Ігоря розсунулися, і в його очах з'явилася розгубленість, рукавичка пройшла в ціль, це був сильний удар, не зміг витримати. Іван одразу помітив розгубленість суперника, не зупиняючись, а в нього вже був настрій іти вперед, боксувати до кінця. До дзвінка гонгу залишалося менше двадцяти секунд, розуміючи швидке завершення раунду, почав завдавати найпотужніших ударів, а це були серії прямих ударів. Всі удари летіли в голову, один удар полетів у лоб, другий полетів в око, а третій влетів у ніс. Приймаючи на собі всі удари, Ігор розгубився і не зміг відповісти, а перед очима все почало плисти, перестав що-небудь розуміти. До кінця раунду залишилося десять секунд.

Саша подивився на секундомір і голосно сказав:

— Залишилося десять секунд.

На почуті слова в такому положенні нічого не зміг зробити, прикриваючись від ударів, що летять на великій швидкості, та Іван почув слова Сашка, зрозумів, що потрібно йти до кінця та вже не шкодувати себе. Присів на коліна, зосереджуючи сили на останніх ударах у цьому раунді, а за ці секунди Ігор побачив наближення Івана, притиснув до голови рукавички очікуючи на удари. Іван вдарив лівою прямою по корпусу, лівий боковий голову, кожен удар був настільки сильний, що Ігор ще більше притиснув до себе руки. Іван, не зупиняючись, завдав лівий боковий, правий прямий, в очах потемніло, перестав що-небудь розуміти. У телефоні Саші пролунав звук завершення раунду. Іван зупинився й уважно подивився на Ігоря, який стояв із притиснутими до голови руками. Він опустив свої руки і повільно підійшов до Ігоря, а той через рукавички подивився на Івана, і після почутого перегони почали оговтуватися, через кілька секунд опустили руки.

Іван дістався капю, і сказав:

— Дякую за раунд.

Ігор подивився на Івана, підійшов до нього, обійняв його і сказав:

— Це тобі спасибі. Я не знаю, хто ти, майстер чи професійний боксер, але це був дуже хороший раунд. У мене давно не було таких раундів. Він був один і якісний. Я тобі вдячний за те, що ти погодився вийти зі мною на ринг.

Іван одразу відповів:

— Це вам усім спасибі, що ви мені допомогли заробити сто гривень. Вони мені дуже сильно потрібні, і вони мені дуже сильно допоможуть.

Ігор подивився на Івана з усмішкою і сказав:

— Ти б краще почав займатися професійно боксом, а не витрачати свій час у цьому залі. І ти б зміг добре заробляти, і в тебе не було б жодних труднощів із грошима.

Іван:

— Це дуже хороша порада, але всередині мене є ще щось, що тримає, я маю залишатися тут. Що мене тут тримає, я цього не знаю, коли прийде час тоді, я побачу, куди мені потрібно буде йти. Можливо, ще не настав той самий час, коли мені потрібно щось змінювати.

Ігор:

— Я тут не порадник, а оскільки ти досвідчений боксер, то моя думка була помилковою, що ти нічого не розумієш у боксі. Я тільки промовчу, тобі буде набагато видніше, ти сам знаєш, що тобі потрібно в житті. Моя порада тут буде недоречною.

Іван:

— Дякую за пораду, і правду.

Іван подивився в очі Ігоря, повільними кроками пішов до мотузок, вийшов із рингу.

Саша подивився на Івана, підійшов до нього і дав сто гривень, і Іван одразу сказав:

— Спасибі вам за чесність.

Саша:

— Так, це тобі спасибі, що ти показав моєму другові, що таке справжній боксер, а

то я так розумію, що в нього вже давно не було таких суперників, це насправді професійний боксер.

Іван:

— Спасибі вам за раунд. Ви мені дуже сильно допомогли.

Іван пішов до лавки, поклав рукавички на лавку, сів на неї, подивився далеко-далеко на зелену галявину і високі дерева, що ростуть навколо неї.

Ігор вийшов із рингу, підійшов до своєї сумки, зняв боксерські рукавички і поклав їх усередину. Підійшов до своїх друзів, він нічого нікому не сказав, і пішов до Івана, потиснув йому руку, і сказав:

— Дякую за раунд.

Іван:

— Це вам спасибі за сто гривень.

Ігор повільно розвернувся разом зі своїми друзями, і вони пішли на тренажери, а Іван залишився сидіти на лавці, думаючи над тим, що йому далі робити, і залишився сидіти на лавці.

Глава 3

Стрибок із мосту

Вдалині було чути, як дорогою проїжджають автомобілі. Іван повільними кроками вийшов на початку мосту, що вів через річку, це був Венеціанський міст. По ньому інколи їздили автомобілі, а вони їхали або на пляж, або в зал. А ті, хто не мав автомобіля, проходили міст пішки, йшли в потрібному напрямку. Для Івана все стало тихим, забутим, непотрібним після одного раунду з професійним боксер Ігорем, йому так само зараз нічого не хотілося, сидів поруч і дивився, як його друзі займаються на тренажерах. Іван розслабився, отримував задоволення від перемоги, і від, того чого довгий час не вистачало, тиші після боксу, а це найкраще задоволення для спортсмена. Іван переміг незнайомого для нього боксера і був задоволений своїм результатом, сам того не очікував, що зможе заробити сто гривень, всередині в нього не було жодних переживань. Страх перетворився на спокій, все, що йому зараз хотілося, а це, якнайшвидше приїхати додому, і лягти в ліжку.

Іван вийшов на міст і зупинився на початку мосту. Подивився вниз, застиг на місці, одразу подумав:

— Нічого собі висота.

Іван зробив два кроки назад, подивився з округлими очима вниз, сказав:

— Мені так здається чи мені хочеться стрибнути з мосту.

Іван зробив ще два кроки вперед, зупинився, подумав:

— Ні, тут дуже високо, щоб стрибати з мосту. І звідки в мене з'явилися такі думки? Невже мені так сильно настукали по голові, що я зараз перестав переживати за свою безпеку. Це ж дуже небезпечно, стрибати з мосту. Тут високо, а знизу холодна вода, божевільний вчинок. Малок хто наважиться на нього, я думаю, що в мене буде не так багато шансів залишитися живим. Краще мені про таке не думати, і піти далі, а то різне може бути. Після такого спарингу, а зараз я мало про що думаю і піддаюся

спокусі отримати ще задоволення від стрибка і недовгого польоту донизу, — Іван усміхнувся, — напевно, це буде неймовірне задоволення.

Іван подивився вниз і задумався:

— Але це ж задоволення. Чому б не спробувати.

Іван подивився на людей, які проходили повз, знову подумав:

— Ні, не потрібно мені так робити. Вчинок занадто небезпечний.

Іван подивився на Білий паунок і далі пішов пішохідною доріжкою та зупинився на середині мосту, подивився на інший бік, а там виднілися великі гори й високі зелені дерева, саме серце Києва, збоку було видно куполи церкви. У небі не було жодної хмаринки, сьогоднішній день накривав душу Києва. Він мав чудовий настрій, йому зараз нічого не хотілося, думати теж, найбільше не хотіли зупинятися думки, а вони несли його в хмари, були різні, але й небезпечні. Не безпечні думки наштовхували на те, щоб Іван зараз зробив стрибок з мосту, не знав, як це може зробити. Був повністю одягнений і не міг, ніде, залишити свої речі, їх могли вкрати.

Безпечні думки привели прямо додому до його ліжка, він хотів відпочити від нелегкого спарингу, а найголовніше — поїсти, всередині виникали розбіжності. Щось підштовхувало Івана зробити стрибок, щось його зупиняло. Почав думати над тим, що буде, якщо цього не зробить, і піде додому, що станеться, коли пригнеться з мосту.

Іван подумав про себе:

— Ну, тут поспішати не потрібно. А треба все добре обмірковувати. Якщо зараз я подумаю, а в мене виникло таке бажання пригнутися з мосту, і, пригнувшись, не подумав, я можу вчинити велику дурницю, а такого я не хочу, ніхто не знає, що буде через дві секунди, а в такому разі може бути все, що завгодно. Може пригнути? А може не треба, — сам собі сказав, задумався ще більше.

Іван подумав:

— Стрибнути з мосту в одязі, і з телефоном у кишені, а ще з білим пакетом, то я думаю, якщо мене хтось побачить, то подумати, що я вирішив покінчити життя самогубством, а так робити не потрібно. Це божевільний, необдуманий вчинок, що несе за собою несприятливі наслідки, і в одязі буде складно плисти, а ще мені шкода телефон, не дешевий. На такий телефон мені б довелося ще працювати чотири місяці, а роботи в мене немає. А якщо б я з пакетом стрибнув? То я б зміг втратити свої боксерські рукавички, і вони теж коштують для мене не дешево. Про що я зараз думаю? Про те, щоб раптово пригнути з мосту. Найімовірніше, це спаринг із професійним боксером вплинув на мене, у нього були сильні удари, і зараз, я не так можу швидко думати, як хотілося. Я більше піддаюся своїм емоціям, а вони сильніші за мене, хочуть, щоб я не думав, а зробив якийсь божевільний вчинок, але так не можна. Завжди, перед тим як потрібно щось зробити, треба все обмірковувати, насамперед думати про безпеку. Адже про мене ніхто не потурбує, якщо я сам про себе не потурбуюсь, моя голова завжди буде моєю, ні хто за мене не подумає, тільки я сам потім у разі чого буду нести за себе відповідальність. Потрібно бути більш обережним, щоб мої думки, що виникли раптово, не стали робити необдуманий вчинок.

Іван подивився попереду на два боки, а внизу була повільна течія, задумався, знову подивився на всі боки, і вже сказав:

— Може все ж таки спробувати пригнути моста.

Іван подивився на всі боки, знову сам собі сказав:

— Або я насправді божевільний, або я розумію, що в моєму житті не вистачає відчуттів. Це ж може закінчитися, як завгодно. Може, пригнувши з мосту, я більше ніколи не впливу, а може просто отримаю справжнісінький кайф, тут уже потрібно думати чи не думати. Якщо я почну думати, то я не пригну з мосту, а якщо я не подумаю, то я зараз зроблю цей вчинок. Цікаво, що краще в житті, як краще ухвалювати рішення, обмірковувати його чи ні про що не думати, зробити.

Іван подивився на всі боки, а на мосту не було людей, швидко зняв з себе одяг і опинився на мосту в спідній білизні. Акуратно склав одяг і біля нього поклав білий пакет.

Іван подивився вниз:

— Напевно, насправді я божевільна людина, зараз не розумію, що я роблю, але я відчуваю, що мені це подобається, мені нічого не потрібно, оскільки я отримую від цього задоволення.

Іван обережно переліз через огорожу, схопився ззаду двома руками за поручні, застиг над Дніпром. Попереду нічого не було, всього лише на всього йому потрібно було зробити один крок, і він полетів одразу донизу, це був найнеобдуманіший вчинок у його житті. Не розумів, що зараз робить, та й не хотів нічого розуміти, тому що після довгого часу самотності, нелегких тренувань, йому зараз хотілося отримати задоволення. Всередині все горіло, відчував, як у душі плаче серце, зараз отримати справжнісіньке задоволення від життя. Іван ніколи не стрибав із мосту, це буде перший стрибок у його житті, а міст був високим, і до води була чимала висота, а летіти буде нелегко, стане страшно. Під час польоту виникатимуть різні гострі відчуття, йому хотілося їх відчути. Іван подивився вниз, глянув на всі боки, сказав:

— Мене тут ніхто не зупиняє, я належу тільки сам собі. Так, я сам проживаю своє життя, нікому ніколи не був потрібен, більшу частину свого життя я також не був потрібен самому собі, як буде, так буде. Якщо це доля, то я більше ніколи не повернуся, і вже нічого не зміниш. Я вже сюди прийшов, зумів із себе зняти одяг. Переступити через поручні, стою над прірвою, а для мене насправді це прірва в незвідане. І як може бути, я цього не знаю. У мене немає жодних думок, що прогнозують моє подальше майбутнє, і цей стрибок у проміжок моєї долі. Я нічого не знаю, нічого не можу вгадати, як буде, так і буде. Можливо, мені не судилося стати професійним боксером, а якщо судилося, то все буде добре.

Іван усміхнувся:

— Так, я зараз навіть сам не розумію, що я роблю, і все ж таки, мені подобається робити те, що я не розумію.

Іван підняв високо догори голову, подивився в небо:

— Що довше я стою, то більше я починаю боятися, а якщо я зроблю один крок

уперед, то краще зробити другий крок і не повертатися назад. А якщо я повернуся назад, то це справжнісінький облом мого життя, і я не зробив необдуманний вчинок. Мені потім стане прикро, а вдруге я вже не наважуся роздягнутися і стати над прірвою життя.

Іван, тримаючись позаду себе двома руками за холодне залізо, простягнув ліву ногу вперед, злегка відштовхнувся, і відразу крикнув:

— Вперед.

Іван летів швидко і всередині почала переливатися всі почуття гострого відчуття припливу адреналіну, холодний страх, з трепетом, пройшовся по всьому тілу. Притиснув до себе руки, подивився на попереду тягнучу картину будинків, що стоять попереду, а вони розпливлися за кілька секунд, і Іван перестав про що-небудь думати, як крім отримання задоволення від невагомості. Заплющив очі і не дивився вниз, різко під ногами відчув, як з'явилася вода та раптово опинився під водою. Вода була холодною, тягнула донизу, і за кілька секунд після занурення, розплющив очі й побачив зелений розпливчастий туман, різання в очі. Вода почала пекти, відчуваючи крижану воду, швидко почав махати руками, повільно ногами намагаючись піднятися з глибини. Минуло п'ять секунд, десять, і в нього нічого не виходило, перестав щось розуміти, від відсутності можливості виринути відразу розгубився. Намагався з усіх сил піднятися нагору, а за відчуттями було так, ніби він завмер на одному місці. Ще сильніше почав махати руками і за кілька секунд сплив на поверхню води. Зробив глибокий вдих і розплющив очі, подивився на всі боки і побачив пляж. Одразу розвернувся у воді, подивився на міст, а відстань до мосту була вже метрів п'ятдесят, невелика течія понесла його вперед. Широко махаючи руками почав плисти до пляжу, і за п'ять хвилин доплив до берега. В очах усе розпливалося, а голова паморочилася. Іван ступив на пісок і повільними кроками вийшов на берег, подивився на міст:

— Напевно, наступного разу, я краще дуже добре подумаю, перед тим як зробити якусь необдуману дію. Мені сьогодні найбільше пощастило, бо я розумію, що я насилу зміг виплисти, якби я ще відстояв один раунд, то я б опинився в зовсім іншому місті. Сподіваюся, я більше ніколи не буду здійснювати таких стрибків. Класно, але небезпечно. Більше я такого робити не буду, я випробував долю, вона, влучність мені посміхнулася, цього з мене досить.

Іван подивився вперед і повільними кроками по холодному піску вийшов на плиткову дорогу, що вела до сходинок, а сходинок вели нагору до мосту. Він повільно піднявся, а людей практично не було. Двоє людей пройшло по мосту, ніхто не зачепив його речі. Іван узяв свій одяг, неквапливо тремтячими ногами й руками оговтуючись, розуміючи про скоєний вчинок, як усередині нього виник жахливий страх. Одягнувся, подивився на всі боки, так щоб ніхто не бачив, як він стрибав із мосту. Швидко схопив білий пакет, і повільними кроками з опущеною головою оговтуючись, обмірковуючи все, що сталося, пішов уперед по мосту до напрямку метро.

Глава 4

Велетень

В обідню пору сонячні промені розкочувалися по листю і розливалися в просторі, було все добре, не так як завжди. Іван уже протягом години не зупинявся, відпрацьовуючи удари. Сьогодні звичайний вихідний день і в залі перебуває дуже велика кількість людей, що тренуються: ті, які насправді тренуються, і ті, хто стоїть і дивиться на тих, хто тягає залізо. Іван вдарив лівий прямий, правий прямий, зробив ухил, вдарив правий прямий. Зупинився, подивився на всі боки, а люди тренувалися, ніхто ні на кого не дивився, а в цю мить Іван вирішив піти сісти на лаву і трохи відпочити. Навколо була золота тиша, і тільки вдалині лунали звуки стукітливого заліза, створюючи свою незвичайну гостру, проникаючу і заспокійливу мелодію тренування.

Іван подивився на годинник:

— Сьогодні особливо спекотний день, не такий, як це було кілька днів тому. Сонце нікого не шкодує, напевно це останні дні теплої погоди, а далі, скоріш за все, будуть дощі, вітер, хмари над головою. Потрібно трохи відпочити і знову піти підробляти якісь удари, або зробити раунд легкого вільного бою на балонах.

Іван подивився на годинник, минуло дві хвилини:

— Сьогодні мені цього часу достатньо, щоб відпочити, і я нікуди не поспішаю. Я сьогодні тренувався, ніби розминався, розминка моя тривала впродовж години так, що в мене ще повним повно сил. Я з радістю ще з кимось вийду на ринг, одного раунд мені вистачить. Поставив би сто гривень на свою перемогу, заробив грошей, але, на жаль, охочих немає. Як-не-як ті хлопці допомогли мені сходити в магазин, купити собі міцного чаю, кілька бананів. Все ж було приємно виграти сто гривень у професійного боксера. Яким це був боксер, насправді я цього не знаю, і, можливо, він просто розповідав, що тренується і колись виступав на професійному рингу, а сам новачок у боксі. Або він був справжнім профі, мені пощастило його перемогти, я цього ні коли не дізнаюся. Він як прийшов, так і пішов. Ким був насправді для мене це залишиться загадкою, і нехай на цю загадку я ніколи не дізнаюся відповіді, і все залишається, так як воно є. Іван встав, повільними кроками пішов до залізної труби, що висіла на ній, де з боків були залізні стовпи, закопані в землю, посередині висіла прошита мотузками з п'яти автомобільних покришок так звана боксерська груша. На таких колесах було зручно відпрацьовувати удари на швидкість і добре рухатися. Під ногами був пісок, не було жодних ям і виступів на землі. На інших балонах навколо них уже були витопані іншими спортсменами, які тренувалися, великі ями, і там було не завжди, зовсім зручно відпрацьовувати удари, бо одна нога ставала в яму, а друга могла стати в більше заглиблення, і тоді було вже набагато складніше пересуватися, тримати вагу тіла на правій нозі, і під час удару порушувалося перенесення тіла. Іван підійшов до боксерської груші, а так називав автомобільні покришки, і почув, як ззаду підходить якийсь невідомий чоловік. Іван обернувся і побачив перед собою чоловіка зростом у два метри, а і його вагова категорія залишилася для Івана загадкою, щонайменше Іван припустив, що він має вагу понад сто десять кілограмів. Чоловік був високий, щільної статури, і видно, що вона була спортивна. Його рука була вдвічі більшою за руку Івана,

і ноги, так були вдвічі ширшими, ніж одна нога хлопця. Це був справжнісінький важковаговик. Коли побачив такого велетня, його очі широко розплющилися, і в цей час невідомий чоловік підійшов до Івана, і сказав:

— Добрий день. Мене звати Володимир.

Іван здивувався й одразу відповів:

— Добрий день. Мене звати Іван.

Володимир:

— Я тут якось чув від своїх друзів, а вони тут дуже часто тренуються, що ви одинак, тренуєтеся в Гідропарку, і пропонуєте іншим боксерам вийти на поєдинок одного раунду, а за перемогу даєте сто гривень, і це правда.

В Івана затремтіли руки, побачив перед собою людину, яка вдвічі більша за нього, як за вагою тіла, так і за висотою, та й в усьому іншому теж, він повільно опустив донизу голову, й зрозумів, що тут зараз, щось станеться, й чомусь не зміг відмовити незнайомцю в розмові. Сам продовжив розмовляти, дав відповідь на його запитання:

— Так, ви правильно почули. Я тут самостійно тренуюся і пропоную людям вийти зі мною в ринг на один раунд і ставлю сто гривень. Той, хто перемагає, той забирає ці гроші. Звичайно, ви так само ставите сто гривень, і їх забираєте, якщо ви зможете мене перемогти. Я так думаю, що це буде дуже нелегко, так як у нас вагова категорія відрізняється в два рази, то ви маєте більше шансів на перемогу.

Володимир усміхнувся:

— Я вже це зрозумів, що я вдвічі за вас важчий, і вдвічі більший. Мої друзі розповідали, що тут тренується якийсь невідомий спортсмен, і він зумів перемогти мого друга, професіонала, мені стало дуже цікаво, бо я його дуже добре знаю, він досить довго займається боксом і бився, перемагаючи у нелегких двобоях на професійному, а тут мені розповідає, що програв якомусь невідомому самоучці сто гривень з ним у бою. І мені захотілося побачити того хто зміг перемогти мого друга.

Іван зробив важкий видих:

— Напевно, я не в того боксера забрав перемогу, — усміхнувся, і сказав, — жартую. Я так заробляю собі на шматочок хліба. Як ви бачите, я стою перед вами, я та сама людина, яка змогла перемогти вашого друга і виграти сто гривень на шматочок хліба. У це я вам зізнаюся чесно, і був нелегкий поєдинок. Все ж, я сам не знаю, як у мене так вийшло перемогти професійного боксера. Можливо, мені просто пощастило.

Володимир сказав:

— Можливо, вам пощастило. Можливо, ви зовсім інша людина і говорите так, щоб не сказати про себе правди.

Іван опустив голову:

— Я вам кажу правду. Я вас не обманюю, довгий час не тренувався. У дитинстві ходив до боксерської зали, і оскільки я виступав на аматорському рингу, і в мене були як перемоги, так і програші, багато чого не склалося в моєму житті. У мене був довгий період без тренувань, а потім я опинився, зовсім випадково, в цьому залі, почав самостійно тренуватися. Такого досвіду, як ви припускаєте, на професійному рингу я

не маю. Ваш друг просто втратив форму, а я зміг був сильнішим за нього в тому раунді, і йому просто потрібно трохи потренуватися, і тоді він з легкістю зможе мене перемогти.

Володимир:

— Можливо, це є правда, але насправді я просто дуже добре знаю свого друга, не вірю тому, що ви сказали. Ви хочете здаватися, що ви набагато слабші, ніж ви є. Ні, я не вірю, впевнений, що ви досить досвідчений боксер, і у вас чимало досвіду. Мій друг розповідав як ви, коли вас побачив, то подумав, що ви просто новачок, який прийшов до тренажерного залу, і йому набридло качати м'язи, і він вирішив узяти рукавиці та самотужки почав навчатися боксу, як правильно відпрацьовувати удари. Мені так пояснив, сказав, що ви нічого не вмієте в рингу, а потім, коли почав з вами боксувати, одразу почав сумніватися у своєму судженні, програв. Так, що я вас не знаю, мені здається, що ви просто не хочете розповідати про своє минуле в боксі й тут час від часу приходите тренуватися собі на втіху.

Іван:

— Так, я треную собі на втіху, але насправді я ніякий не професійний боксер, я простий любитель. Ви перебільшуєте, судження вашого друга є помилковим. Я не маю жодного досвіду в професійному боксі. Найімовірніше, це була випадковість, що я зміг перемогти вашого друга, вигравши сто гривень.

Володимир:

— Справа не в тому, що ви виграли сто гривень, це був чесний поєдинок. Я знаю дуже добре Ігоря, знаю, що він ніколи нікому не поступається і не програє та робить усе можливе, щоб здобути перемогу. Я його знаю з дитинства, він тренується змалку, і виступав на аматорському рингу, а коли подорослішав, перейшов у професійний бокс. Мені було складно повірити в те, що програв якомусь невідомому боксерові, бо знає більшість професійних боксерів, які боксують на рингу, найкращих, і в них перемагав. А у вас ніхто ніколи нічого не чув. Можливо, ви раніше виходили на професійний ринг, і забули?

Іван усміхнувся:

— Мені б хотілося виходити на професійний ринг, але не було такої можливості. Я тренувався і виступав на аматорському рингу, тож, найімовірніше, ви перебільшуєте. Я ніякий не професійний боксер.

Володимир:

— Можливо, це ви перебільшили, але все ж таки, у вас є хороша майстерність боксу, і так мені стало цікаво подивитися на вас, я одразу сюди приїхав. Усе сталося після того, коли почув розповідь про те, як із вами боксував упродовж раунду і програв.

Іван:

— Це добре, що вам стало цікаво. Я здивований, що я став комусь цікавий.

Володимир відповів:

— Мені ще стало цікаво, як ви боксуєте на рингу.

Іван усміхнувся:

— Я боксую на рингу, оскільки я вмію боксувати.

Володимир:

— Добре ви боксуєте, тому що ви вмієте боксувати. Мені б хотілося вийти з вами на ринг і від боксувати один раунд.

Іван одразу відповів:

— Ви мене вибачте, я впевнений, що наші вагові категорії різні, і ви важчі за мене удвічі, а ваш друг був важчим на кілограм п'ять, це була допустима різниця у вазі. Я припускав, що бій буде нелегким, і з вами боксувати це вже буде якимось фантастичним поєдинком.

Володимир:

— Я це прекрасно розумію, я одразу побачив різницю у вазі, габаритах. У нас вона дуже велика, і мені буде набагато легше вас перемогти. Я думаю, не скласти ніяких труднощів вийти з вами на ринг, відразу відправити в нокаут.

Іван:

— Я з вами не буду сперечатися, ви говорите правду, і з легкістю можете мене на перших же секундах відправити в нокаут, я при цьому все нічого не зможу зробити. У вас довжина рук перевищує довжину моїх удвічі, тож ви самі, гадаю, розумієте, яка між нами різниця.

Володимир:

— Добре. Та різниця в нас велика. Я хочу з вами вийти на ринг і провести один раунд, ставлю сто гривень, ви ставите стільки ж.

Іван:

— Хороша пропозиція. Ви зрозумійте, що різниця у нас удвічі, я повністю, вже впевнений, я навіть не буду в своїй уяві уявляти, як я буду з вами боксувати, і ви вже переможець.

Володимир:

— Ви відмовитеся зі мною виходити на ринг? І для цього в мене є своя пропозиція. Я хочу вам запропонувати, коли ми вийдемо на ринг, то в нас будуть свої правила. Вам всього на всього потрібно буде вистояти цей раунд, і бити можна тільки по корпусу, і не по голові.

Іван:

— Цікава пропозиція, навіть досить цікава. Ми боксуватимемо тільки по корпусу, а по голові забороняється бити?

Володимир:

— Так, так, як один мій удар може викликати у вас землетрус мозку або ж відправити вас у нокаут. Я розумію, що для вас це буде нелегким раундом, сили будуть нерівні. Тож ви послухайте краще, що я вам пропоную, і, можливо, у вас буде шанс перемогти мене.

Іван:

— Можливо, буде шанс, і один на мільйон того, що я зможу вистояти з вами один раунд. Навіть якщо ми будемо боксувати тільки по корпусу не завдаючи ударів в

голову, і я з вами згоден з тим, що один ваш удар може зламати все моє життя, це цілком реально, тому що ви важка вага, і вас вагова категорія понад сто десять кілограмів, а в мене всього лише сімдесят два кілограми, у нас дуже велика різниця.

Володимир:

— Не сто десять, а сто двадцять кілограм, і зріст у мене два метри, а у вас який?

Іван загадково посміхнувся і відповів:

— У мене зріст сто вісімдесят сантиметрів.

Володимир:

— Вам потрібно буде вистояти тільки всього лише один раунд. Ви можете тікати від мене, бігати по рингу, а я вже вас буду наздоганяти і наносити удари, і ви як захочете, так боксуватимете, це вже ваше бажання, головне, щоб ви вистояли всього лише три хвилини бою.

Іван:

— Начебто на перший погляд три хвилини бою це небагато, але з вами вони мені здадуться, напевно, цілою вічністю, бо мені буде дуже страшно з вами виходити на ринг, не розуміючи наскільки сильний ваш удар.

Володимир:

— Це удар буде по корпусу. Ви мене боїтеся?

Іван:

— Ні, я вас не боюся, якщо ви хочете вийти зі мною на ринг, то я з радістю з вами вийду. Це були прості жарти, ви вибачте, що я так пожартував. Коли ви до мене підійшли, я вже одразу зрозумів, що ви підходите до мене з пропозицією, і почав розуміти, що я не можу вам відмовити, одразу був згоден вийти на ринг. Як ви сказали, поєдинок буде умовним, удари будуть наноситися тільки по корпусу, і ви знаєте, мене це влаштовує, цілком.

Володимир:

— Хороша, правильна відповідь. Усе по-чесному.

Іван:

— Добре, що все по-чесному. У нас буде чесний умовний поєдинок.

Володимир:

— Добре, тоді розминайтеся і готуйтеся вийти на ринг, а я сходжу по спортивну сумку. Вона в мене в машині, і за кілька хвилин до вас повернуся.

Іван:

— Так, добре, ідіть.

Іван подивився на спину велетня і зрозумів, що це буде справжнім випробуванням, та й він не мав уявлення сили удару цього громили, одразу помітив, що це не простий качок, а людина, яка, як видно з її статури, тренується в боксерському залі.

Іван опустив голову, і подумав:

— Це можливість заробити сто гривень, а можливо, і ні. І все ж таки це буде непростий поєдинок, бо ця людина їхала сюди з певною метою, і вона вже знала про мене, і була налаштована рішуче, а я її вперше бачу, мені потрібен час для, того, щоб

налаштувати себе під нього, почати боксувати, не так, як з усіма боксерами. Але, як я буду боксувати? Я не знаю. Буде жах і біль, або ж завершення раунду на перших секундах, я не знаю, як буде. Я ось уже трохи думками підготувався, насамперед мені потрібно буде боятися його удару, тому що він буде досить нелегким або вбивчим, а він битиме сильно. Головне більше рухатися на ногах і тоді в мене з'явиться шанс уникати сильних ударів.

Іван опустил голову донизу і почав розминатися, повільно, ретельно і зосереджуватися на поєдинку. Минула хвилина, велетень повернувся зі спортивною сумкою в руках, він поставив її біля лавки, вдягнув на руки боксерські бинти та рукавички, а Іван у цей час робив вправи, розминалися перед виходом на ринг.

Володимир підійшов до Івана, і сказав:

— Ну, що ти готовий вийти?

Іван одразу відповів:

— Так, я вже готовий, і розім'яв м'язи.

Володимир:

— Ну, що, давай, заходь першим на ринг.

Іван зайшов на ринг, а Володимир подивився на всі боки і сказав:

— Зачекай одну хвилину. Я не поставив секундомір, а він у телефоні.

Іван подивився на всі боки, і зрозумів, що зараз чогось не вистачає, і опустил голову вниз, подивився до Володимира, а потім сказав:

— А хто буде нашим суддею?

Іван подумав про себе:

— Я вже, напевно, приготувався до смерті, і забув про суддю на рингу.

Володимир подивився зі здивуванням в очі Івана, і відразу відповів:

— А я навіть про це не подумав. Якось дивно все сталося. Я домовився про поєдинок, а забув людину, яка судитиме наш бій. Я не подумав, якось усе вилетіло з голови.

Іван одразу сказав:

— У мене є один знайомий, хороша людина, і він зможе протягом раунду судити наш бій.

Володимир опустил очі:

— Це дуже добре. Запрошуй цю людину, нехай вона буде суддею сьогоднішнього дня.

Іван зняв рукавички і пішов до вагончика Петра. Зайшов до нього, а той спокійно сидів і слухав тиху музику, і Іван сказав:

— Петре, вибач за занепокоєння, у мене тут така справа, якийсь велетень хоче зі мною перевести один раунд на рингу, і як завжди переможець забирає сто гривень, а судді немає. Нікому судити бій.

Петро розвернув у бік виходу голову:

— Ти Іван, як завжди у своєму дорогому уявному стилі, весь час шукаєш пригоди на свої руки. Тобі я не можу відмовити, я розумію, що цей поєдинок має для тебе

значення, повністю згоден стати суддею.

Іван:

— Це дуже добре.

Петро вимкнув тиху музику у вагончику і вийшов із нього на вулицю, подивився на всі боки і сказав:

— Ходімо, мій друже. Ходімо.

Іван розвернувся, разом із Петром пішов до рингу, а велетень стояв і чекав на Івана.

Іван з боку підійшов до Володимира і сказав:

— Сьогоднішнім суддею буде Петро. Він добре знає бокс, і буде нас судити.

Володимир:

— Приємно з вами познайомитися Петро. Мене звати Володимир. Я хотів би з Іваном провести один раунд умовного боксу. Ви зможете судити в нашому бою?

Петро одразу подивився на ринг:

— Так, я не проти, щоб ви вийшли на ринг і боксували один проти одного, і я вас буду судити.

Володимир:

— Дуже добре, що ви погодилися судити цей бій.

Петро:

— Дякую. Мені навіть цікаво подивитися, як ви будете боксувати.

Іван усміхнувся:

— Мені б теж було б цікаво подивитися, як я боксуватиму, і мені б хотілося стояти не в рингу, а за рингом, дивитися, як я відстоюватиму цей раунд.

Петро і Володимир одночасно посміхнулися і Володимир сказав:

— Гарне бажання, але, на жаль, фантастичне.

Іван:

— Так, фантастичне. От було б фантастично, якби я б зумів відбиватися від ваших ударів, і ви б жодного разу в мене не влучили.

Петро подивився на Івана, Володимира і сказав:

— Ви будете сьогодні боксувати чи далі продовжуватимете розмовляти і один одного веселити.

Володимир:

— Так, ми будемо боксувати.

Петро:

— Тоді я прошу вас прийти в ринг.

Іван зайшов на ринг з одного кута, а Володимир з іншого, і Іван, стоячи у своєму кутку, поглядаючи на всі боки, поклав капю до рота, і Володимир також одів капю. У них була домовленість боксувати по корпусу, та все ж, кожен був обережний, бо ніхто нікого не знав, яким буде бій.

Володимир подивився на Петра:

— Вам потрібен секундомір. У мене в телефоні є дуже хороший секундомір.

Петро:

— Спасибі, у мене теж є телефон і в моєму телефоні є секундомір зі звуком.

Володимир:

— Дуже добре.

Петро, стоячи за рингом, подивився спочатку на Івана, а потім на Володимира, і сказав:

— Ви готові почати бій?

Володимир кивнув головою, і Іван кивнув головою, втративши свою готовність до початку раунду.

Петро сказав:

— До початку раунду залишилося десять секунд.

Петро натиснув у мобільному телефоні на екран, і додаток запустився, розпочався зворотний відлік до звучання гонгу. Минуло десять секунд, пролунав гонг, як Іван, так і Володимир перед собою підняли руки і приготувалися йти на середину рингу.

Володимир зробив один крок уперед, а Іван уже підійшов на середину рингу. Володимиру було цікаво подивитись, як Іван боксує на ринзі, та не було бажання наносити сильні удари, знаючи свої силу та потужність кожного удару, а Іван про це не знав, та й боявся, як не коли, та не показував свого страху, та й він не мав уявлення якої сили, має удар велетня. Іван обережністю поставився до цього раунду, розуміючи всю серйозність наслідків, зробив ще один крок, і між ними була далека дистанція, набагато далі, ніж би він стояв із суперником своєї вагової категорії. Зараз Івану потрібно було рухатися дуже швидко і на дальній дистанції, робити кроки набагато ширші, ніж це робить зазвичай, розуміючи, що його один удар займатиме більшу відстань, ніж при ударі боксера його зросту. Іван зробив стрибок уперед і нахилився з лівим прямим ударом по корпусу, а той полетів прямо в корпус Володимира, одразу повернувся у вихідне положення, і на те місце, з якого завдав удару. Володимир, як стояв на одному місці, так і продовжує стояти, не поворухнувся, а удар був дуже швидким сильним, а для нього виявився дуже слабким. Іван був здивований, що цей удар легко витримав, а його обличчя ніяк не змінилося і почав розуміти наскільки сильний Володимир. Велетень подивився на Івана і вдарив лівим прямим по корпусу, зверху вниз. Удар був настільки сильний, що Іван притиснув руки до корпусу і після нанесеного удару зробив крок назад, а Володимир стояв на одному місці, навіть не втомився від нанесеного удару, і Іван по всьому тілу відчував жахливий біль. У руках від прийняття лівого удару розболілися лікті, ще більше притиснув їх до себе. Володимир подивився на Івана і зробив крок уперед, а Іван розуміє, що його крок набагато довший, ніж у нього і він робить два кроки назад, а під ногами був пісок, через це кожен рух був небезпечним, ноги ковзали, кроки були не розмірені. У нього в житті ніколи не було такого високого суперника з важкої вагової категорії, це перший досвід, перший бій з таким великим за розмірами суперником. Став обережний, обачливий, зараз ні про що не думаю окрім, як тримати дистанцію і не давати Володимиру завдавати такі удари. Для нього це був легкий удар, а для Івана він був дуже важким.

Володимир зробив вигляд, ніби зараз буде наносити лівий удар по корпусу, а насправді просто підняв ліву руку вперед, і зігнув ліве коліно, і з такого положення завдав правого удару по корпусу, був дуже сильним, потужним, наче по всьому залу розлетівся сильний хлопок. Іван зігнувся, округлив спину, тримаючи сильний удар від велетня, одразу зробив кілька кроків назад, а Володимир повернувся в боксерську стійку. Іван почав думати про те, якими ударами зможе зупинити Володимира, знав, якщо піде з ударами вперед, то на цьому все закінчиться. І якщо захоче на нього піти, то жоден з ударів його не зупиниться, і доведеться тікати якнайдалі від рукавичок, які летять по корпусу, не даючи себе бити. Припускав про настання того моменту, коли Володимир зажене його в кут, почне завдавати ударів по корпусу, тоді вже в Івана не буде жодних шансів вибратися з кута і продовжити бій. небезпека була з кожним кроком Володимира. У голові виникав лише один сценарій, те, як Володимир перестане жаліти Івана, почне боксувати, те, як він боксує з іншими боксерами важкої ваги. Іван, думаючи над тим, коли йому буде кінець, тримав перед собою руки й уважно дивився на свого суперника. І радів тільки одному, що це був умовний раунд, а не раунд, як у справжньому боксі без умовних домовленостей. Петро уважно спостерігав за поєдинком, бачив, що Іван опинився не в найкращому становищі, навіть у безпорадному, бо кожен його удар ніяк не впливав на Володимира, а Володимир стояв у розслабленому стані та бачив перед собою, як Іван намагається завдати сильного удару, щоб він не пішов далі серіями ударів. У Петра виникала тільки одна думка, що цей раунд скоро закінчиться, і Володимир не чекатиме трьох хвилин до завершення поєдинку.

Володимир з легкістю завдав прямого удару по корпусу, і в Івана з'явилася розгубленість, не розумів, не знав, як далі боксувати з велетнем, в який бік робити кроки, знаючи, що кожен його удар для велетня всього лиш лише на всього звук, бавовна, яка не несе ніякого болю. Володимир зробив крок назад, піднявши трохи руки догори, а лікті поклав на корпус, вдаривши лівий прямий. Іван побачив і вже ймовірно розрахував наступний удар, як одразу в момент початку вильоту удару з боксерської стійки ухилився, зробив крок убік. У цей момент опинився під рукою і відкритим місцем бокової частини тіла, і Іван не став шкодувати сили, і ще трохи пригнувшись до землі, швидко повертаючись назад із зігнутою рукою біля себе, у вигляді гака, вдарив по корпусу. Удар був настільки сильний, що Іван не шкодував себе, вклав у нього всі сили, і цей удар полетів прямо в ціль. Велетень відчув гострий біль у боці, одразу зробив крок назад, притиснувши руки до корпусу, а Іван у цей час повернувся в боксерську стійку, побачив, як на очах у Володимира з'явилися сльози, почав змінюватися вираз обличчя. Він уважно подивився на Івана, а йому зараз було не легше, і все ж Володимиру зараз було боляче. Володимир зробив крок уперед, а Іван уже зробив два кроки назад, як підняв перед собою руки і почав очікувати найсильнішого удару у відповідь. Володимир зробив лівий крок, зробив правий крок, зблизився, і Володимир опинився на середній дистанції з Іваном, сам не зрозумів, як Володимир зміг так швидко наблизитися до нього. Володимир спочатку вдарив лівий прямий, а потім правий прямий, знову лівий

прямий по корпусу, і від ударів Іван відлетів на чотири кроки назад, насилу, зі стогонами витримав ці удари, встиг, відлітаючи назад від ударів, переставити ноги, щоб не впасти на пісок. Удари були настільки сильними, що Іван зігнувся, насилу стискаючи зуби, а щелепа оніміла, не міг дихати, терпів жахливий біль у корпусі. Іван зробив ще один крок назад, побачив перед собою, що Володимир зробив крок уперед, знову почав чекати на наступну серію. І тут усе почалося. Володимир вдарив лівий прямий, правий прямий по корпусу, а Іван від жахливого болю і вже почав думати, що зараз потрібно якомога сильніше притиснути до себе руки і тримати кожен удар, але ж він може бути останнім. Володимира тими ж ударами по корпусу може легко і без труднощів відправити Івана на пісок, і він уже не встане. Удари були настільки сильними, що йому нічого не хотілося, як самому впасти, більше ніколи не підніматися. В очах усе темніло, а біль був настільки моторошний, що обличчя саме по собі змінювалося й кривилося, а на очах з'явилися сльози. Не міг стояти на ногах, трусилися коліна, не хотів поступатися. Іван зробив крок назад, і подивилися на Володимира через боксерські рукавиці, який побачив, як зробив крок уперед, не бажаючи себе підставляти під наступну серію ударів, почав тримати далеку дистанцію, де міг із легкістю уникнути ударів і, якщо в нього вийде, завдати удару у відповідь. Володимир зробив ще один крок уперед, а Іван зробив не два кроки, як це було до цього, а вже три кроки назад, збільшуючи дистанцію між ударами. Володимир зупинився в русі і завмер на одному місці, притиснув до себе руки, і Іван не знав, чого від нього очікувати, що він зараз робитиме. У Івана з'явилася можливість швидко зблизитися, завдати двійку по корпусу, знову повернутися у вихідне положення, в руках відчувалася втома, удари потрібно було розраховувати. Іван зібрався силами, зосередив увагу на корпусі Володимира, швидко вдарив присівши на ліве коліно лівий прямий, одразу переніс вагу тіла на праву ногу, який вдарив правий прямий по корпусу, і так само швидко повернувся у вихідне положення. Іван подивився на Володимира і побачив, як він стояв, так і залишився стояти на одному місці, і на його обличчі не поворухнувся жоден м'яз. Удари були для нього, як і раніше, легкими і не сильними, а їх було завдано у вразливі місця. Володимир уважно дивився за кожним рухом Івана і знав, що йому зараз нелегко стояти проти нього. До завершення раунду залишилася одна хвилина. Володимир притиснув до підборіддя руки і різко вдарив лівою прямою, вона не долетіла до Івана, і за лівим прямим одразу полетів правий прямий по корпусу, а цього удару вже дістав Іван, знову відійшов на декілька кроків назад до канатів, а велетень вирішив не зупинятися та завдав лівого прямого удару, і в цей момент Іван зумів ухилитися від лівого удару та притиснутися до Володимира так близько, як він не міг собі уявити. Опинився біля відкритого корпусу свого суперника, і користуючись моментом, вдарив правою по корпусу, лівою по корпусу, знову правою по корпусу, Володимир у цей момент нанесення серії ударів зробив крок назад, і вже віддалився на дальню дистанцію. Володимир не наважився знову йти в наступ, ще зробив крок назад, переживаючи нелегкий біль по корпусу. Іван побачив, що він вдарив прямо в ціль, і зараз Володимир зупинився в наступі, це була можливість для обох

боксерів трохи відпочити. Минуло кілька секунд. Іван вирішив не зупинятися і далі вдарив лівим прямим по корпусу, а Володимир не відповів на цей удар, як Іван знову вдарив правим прямим по корпусу, і Володимир розуміє, що якщо не зупинить Івана, то далі продовжуватиме наносити удари по корпусу. Володимир вдарив лівий прямий, правий прямий по корпусу, і Іван відійшов на кілька кроків назад, а удари були настільки сильними, що після правого прямого Іван почав задихатися і вже не мав більше сил продовжувати наносити удари у відповідь. Відійшов на кілька кроків назад, і Володимир залишався стояти на місці. Вони не помітили, як минув час, і раунд закінчився. У телефоні Петра пролунав гонг, і Петро сказав:

— Стоп.

Володимир повільно опустив руки, а Іван продовжував перед собою тримати руки, і після завершення раунду він не опускав їх секунд десять.

Володимир подивився на Івана і сказав:

— Іване, раунд закінчився. Можеш опускати руки, розслабитися.

Іван подивився на Володимира й опустив руки, а потім сказав:

— Спасибі вам за раунд.

Володимир усміхнувся:

— Це тобі Іван спасибі. Мені дуже сильно сподобалося, як ти боксуєш. Ти не злякався мене, але ти стояв і боксував зі мною, наносив удари у відповідь, я знаю, що більшість боксерів, коли бачать мене з моїми габаритами, починають боятися. Навіть на рингу багато хто тікає від мене, а ти бився гідно, не злякався, відповідав ударами у відповідь. А найцікавіше після тих нанесених ударів ти далі продовжував, наносити удари, і дуже добре, обдуманно викидав серії і не боявся мене бити, а це хоробрість, сила волі. Я хочу сказати, не у всіх боксерів моєї ваги, є такі задатки, ти славний хлопець.

Іван:

— Так, і ти переміг.

Володимир:

— Ні, я програв, і в цьому раунді ти здобув перемогу. Петре, я правду кажу?

Петро подивився на Івана:

— Так, це правда. Іван переміг, напевно від сильних ударів сам цього не зрозумів, бився він сміливо, не поступався, і зараз навіть починає заїкатися. Інколи таке буває від страху, і буває таке після важкого бою людина починає путатись в розмові.

Іван:

— Мені потрібен час щоб прийти до тями.

Володимир:

— Я повністю згоден, — Володимир усміхнувся, — ти сьогодні заробив сто гривень.

Іван:

— Спасибі вам за раунд, Володимир.

Володимир:

— Це тобі спасибі. Мені сподобалося з тобою боксувати, я хочу сказати, що тобі не треба зупинятися, треба далі продовжувати боксувати, і, можливо, у твоєму житті щось

зміниться, ти зможеш виходити на професійний ринг.

Петро подивився на Івана, Володимира:

— Ви не проти, якщо я оголошу переможця?

Петро і Володимир одночасно з широко розплющеними очима кивнули і Петро сказав:

— У цьому раунді переможцем стає Іван.

Володимир усміхнувся:

— У цьому раунді переміг Іван. І я радий, що він зміг перемогти не тільки мене, а й самого себе.

Петро:

— Ну, що ж, я відсудив вам ваш раунд, а тепер дозвольте мені піти займатися своїми справами.

Іван:

— Так, добре. Спасибі тобі Петро, що побув суддею в цьому раунді.

Володимир подивився на Петра:

— Спасибі вам Петро, що ви відсудили цей раунд.

Петро:

— І вам спасибі за цей бій. Він мені сподобався, давно я не бачив такого бажання перемоги.

Петро розвернувся і пішов у бік свого вагончика.

Володимир подивився на Івана і сказав:

— Я радий, що сьогодні зумів приїхати в зал, і не з чуток, а вже на своєму досвіді переконався в тому, що ти досить добре боксуєш. Не потрібно зупинятися, необхідно ще більше тренуватися, і покращувати свою техніку боксу.

Іван:

— Дякую. Я тренуюся, я намагаюся, і весь свій вільний час проводжу в Гідропарку.

Володимир сказав:

— Я вже буду їхати. У мене ще багато роботи, тож я вас залишаю. Ти далі тренуйся, і якщо буде можливість, то я б із радістю ще по боксував.

Іван:

— Дякую, я б теж із радістю з тобою постояв не один раунд.

Володимир зняв боксерські рукавички і з кишені дістав сто гривень, притягнув їх Івану і сказав:

— Це твої гроші.

Іван зняв боксерські рукавички, і взяв з рук Володимира сто гривень, поклав їх собі в кишеню. Володимир розвернувся і пішов у бік автомобіля, що стояв між деревами, а Іван знову зняв боксерські рукавички, вийшовши з рингу, попрямував у бік балонів відпрацьовувати прямі удари по корпусу.

Глава 5

Боксерський зал

Лівою, лівою, правою, так прозвучали слова тренера. Зараз Вова перебуває в тому

самому боксерському залі разом із тренером, і після перших слів тренер сказав:

— Вова, які потрібно відпрацьовувати удари? Вірно Вова, лівий прямий, правий прямий, а ти навіщо б'єш бічні удари, і кого на той раз ти хочеш відіслати в нокаут? Вова ти мене чуєш? Працюй, так як я тобі кажу, сам нічого не вигадуй, — Вова кивнув головою.

Тривалий час Вова виступав на різних чемпіонатах, і вже впродовж двох місяців ні з ким не боксує, всі, хто тренується в боксерському залі, вже без радості та бажання виходять на ринг. Найчастіше відмовляються, і він ні з ким не може провести спаринг, більшу частину працює на боксерській груші. Вова переміг усіх боксерів у своїй вазі, йому вже не залишилося рівних, і був незадоволений тим, що в місті не залишилося жодного гідного суперника, його не запросили на інші чемпіонати іншого рівня, з якихось причин йому відмовили, він незадоволений усім, що відбувається.

Тренер:

— Час, Вова.

Вова зупинився в опрацьовуванні ударів на боксерській груші, а тренер відійшов убік і подивився на Вову, сів на лавку, побачив незадоволене обличчя свого учня та хотів йому допомогти порадою. Вова був незадоволений, схвильований і трохи злий, йому не було на кого злитися, бо розумів, що ще не того рівня боксер, коли його з радістю запрошуватимуть на різні чемпіонати професійного рингу. Тут у боксерському залі, і в місті у своїй вазі найсильніший боксер, вже не залишилося жодного гідного суперника. Вова зняв боксерські рукавички, поклав їх на підвіконня, підійшов до тренера, сів біля нього, а тренер одразу сказав:

— Як ти почуваєшся?

Вова:

— Я почуваюся дуже добре, свіжо, але я розумію, що у мене вже немає жодного нормального суперника, з яким я зміг би гідно боксувати, це мені не подобається. Через це в мене з'являються якісь пригнічення. Мое фізичне і психологічне самопочуття в найкращому стані, а мені немає з ким боксувати.

Тренер:

— Я тебе прекрасно розумію, як тобі зараз тобі нелегко, як тобі хочеться вийти на ринг і з кимось по боксувати. Ти головне не поспішай, можливо, це такий період у житті, коли, десь у зовсім іншому залі, ми ще про це не знаємо, підростає твій майбутній суперник, гідний суперник, згодом ти зможеш з ним боксувати. Я прекрасно бачив, як ти виходиш на ринг і перемагаєш усіх своїх суперників, а найголовніше — з легкістю, і з цієї причини вони не хочуть із тобою боксувати. Адже кожен із них знає, що програє, і в нього немає жодних шансів на перемогу. А тобі це не подобається, через те, що ти вже сам знаєш, що ти зможеш з легкістю перемогти, і твій бій буде легким і нецікавим. Тобі потрібно розвиватися, отримувати кращий досвід у боксі. Ти ж хочеш виходити на професійний ринг, боксувати з найсильнішими суперниками, а для цього тобі потрібно добре підготуватися, а у твоєму випадку, зараз, немає таких суперників, які могли б тебе підготувати до професійних поєдинків.

Вова:

— Так, тренере, я з вами повністю згоден, я розумію, що я стаю на багато слабкішим, це не дає жодного результату. Якщо я так далі тренуватимуся, відпрацьовуватиму удари на боксерській груші, то я точно програватиму на рингу кожному зустрічному.

Тренер:

— Ні, ти просто відпрацьовуєш силу удару, ніякі якості за роботою на груші не зміняться. Ось побачиш, прийде час, коли ти зможеш знайти собі суперника, жодного, ти зможеш з ним боксувати нарівні, і, можливо, він тебе перемаже. Це бокс, а в боксі може бути все. Вова, я все прекрасно розумію, я колись сам був таким хлопчиськом, який весь час проводив у боксерському залі. Я тоді підвищив настільки силові показники, що з легкістю перемагав усіх у своїй ваговій категорії, а потім, як ти, сидів на лавці і думав, де б мені взяти гідно суперника. Ніхто не хотів зі мною виходити на ринг. Так було нелегко, я розумів, що я є найсильнішим на той час боксером у своєму місті. Я хотів поїхати боксувати в інше місто, але без дозволу не міг цього зробити, ти уявляєш, мене туди не пускав тренер, а чому, він мені не сказав. І мені доводилося довгий час проводити в боксерському залі, сидіти на лавці і думати, чому в моєму житті все саме так складається. У твоєму випадку тебе не хочуть запрошувати на інші чемпіонати, а тому, що в них є свої чемпіони, якщо бути чесним, то не знаю, чи погодяться вони на те, щоб ризикнути своїм чемпіоном, знаючи, що ти сильніший за їхнього чемпіона, що ти одразу перемажеш. У кожного з них своє майбутнє, надалі свої вже заплановані поєдинки на професійному рингу, ти хочеш їм зламати все життя? Тренер усміхнувся.

Вова опустив голову вниз і махнув головою, тихо сказав:

— Ні. Але я хочу з ними боксувати.

Тренер:

— Я розумію тебе, але в них уже все розписано на довгі роки, тебе там немає. Тобто в них уже все життя прокладено від початку до кінця, а ти, як хлопчик з вулиці, який прийшов сам до боксерської зали, почав тренуватися, покращувати своє фізичне здоров'я, свої фізичні показники, ти зміг досягти досить чималих висот, а там у кожного вже є спонсор і відмінні зв'язки. Всі один одного знають довгий час, і з кимось домовиться про поєдинок, буде майже неможливо, у них є свої претенденти на бої. А найголовніше, цілуй це, що тобі ніхто не допомагав, ти сам став тим, ким зараз є, а це досить не мала праця, не кожен, тому що ти зможеш пройти не легкі випробування на ринзі, далі йти, перемагаючи своїх суперників. Ти сам собі створив свою долю, і, на жаль, так зараз складається, і в такому разі потрібно трохи почекати, а час сам відчинить потрібні двері, — тренер подивився на Вову, посміхнувся, — не засмучуйся, у мене є хороші знайомі у боксерському товаристві, і якщо в тебе буде бажання, то я зможу з ними поговорити, і ти вже у такому віці зможеш інколи виходити на професійний ринг, і при цьому заробляти гроші.

Вова посміхнувся:

— Я дуже радий вашій пропозиції. Я навіть не міг подумати, що ви мені колись таке скажете. Ну, ви розумієте, про що я?

Тренер:

— Так.

Вова:

— Я радий, що ви мені запропонували виходити на професійний ринг, я думав, у мене ніколи не буде такої можливості.

Тренер:

— Я всім даю можливість, мене ще турбує одне питання, що тобі потрібно знайти друга, спаринг партнера для тренувань. Мені б хотілося знайти боксера такого самого рівня, розвитку, можливо навіть з вулиці. У тому колі, в якому ти будеш, там зовсім інші боксери, і в них своя історія життя, не схожа на твою, тобі буде не легко з ними розмовляти. У них свої інтереси, своє життя, не схоже на твоє. Я над цим думав довгий час, потрібен такий боксер, який буде твого рівня або навіть набагато сильніший, і зі схожою історією життя. А таких боксерів не так вже й багато.

Вова:

— Я думаю, що не кожен зі мною погодиться боксувати, бо в мене хороша швидкість, я досить хороший ударник.

Тренер подивився на Вову:

— Я з тобою повністю згоден. Я не суперечу жодному твоєму сказаному слову. І тобі потрібен насправді друг, а не партнер по рингу. І якщо ти знайдеш серед боксерів собі друга, то він для тебе буде всім, як спаринг-партнерів, людиною, з якою ти зможеш говорити на теми, які тебе хвилюють, ніхто з тебе не буде сміятися, ти з ним зможеш почуватися собою, зможеш із ним боксувати коли завгодно, скільки завгодно, і він, якщо щось буде потрібно, сам тобі підкаже, скерує у правильний напрямок, дасть пораду, завжди буде опорою, і ви разом зможете їздити на різні чемпіонати. Але, на жаль, я ще не одного такого боксера не бачив серед усіх кого знаю, що б ти з ним міг знайти спільну мову. Я знаю, що в тебе було нелегке життя, тобі потрібно про це з кимось поговорити. У тебе було не легке життя, були дуже бідні батьки, ти ще з самого дитинства заробляв собі на шматочок хліба, ти прийшов з вулиці в боксерський зал, мало хто тебе зрозуміє, твоє життя. І знаю, що в тебе зовсім інше ставлення до грошей, всього іншого теж. І знаю, що тобі не зовсім сподобається дружити з багатими боксерами, які мають багато грошей і живуть зовсім іншим, розкішним життям, тобі це не підійде. Тебе це буде відволікати, ти не зможеш зосереджувати на своїй меті. Тобі потрібен такий же самий хлопчик, як і ти, ну, а де його знайти, не знаю. Тривалий час придивлявся до інших боксерів твого віку і з твоєї категорії, і так само до тих, хто іншого віку в той час коли ти тренувався, скажу тобі чесно, я нікого не приглядив, хто б міг підійти для спілкування, дружби.

Вова:

— Я навіть не міг подумати, що ви шукаєте мені друга.

Тренер:

— Вова, я все прекрасно бачу, я бачив, як ти весь час проводиш у боксерському залі, ти ні з ким не спілкуєшся, у тебе немає друзів, я все це від самого початку помічав, всі твої старання теж. Я бачу набагато більше, ніж ти можеш подумати. Хочу сказати, що я хотів знайти тобі справжнього друга, але серед усіх знайомих боксерів не побачив того, хто б тобі міг підійти.

Вова:

— Я це знаю. Я відмовився від усього, щоб стати найкращим у своїй ваговій категорії, а надалі я хочу ще більше тренуватися, стати сильнішими, виступати на професійному ринзі, піти боксувати в професійний бокс. Заради цього я тренуюся весь час, не хочу зупинятися, і все, що мені найбільше подобається в житті так це бокс. Я не зможу жити без нього. Без боксу в моєму житті я просто перетворюся на незрозумілу пливучу течію без сенсу, потону серед океану смутку як маленький кораблик. Я хочу стати найкращим.

Тренер подивився на Вову:

— Я все це прекрасно розумію. Ти одному боксеру підходиш, а іншому ні, не так легко в житті зустріти друга, справжнього друга. І це, напевно, теж саме, як стати чемпіоном, потрібно пройти не малий шлях, щоб зустріти справжнього друга.

Вова уважно подивився:

— Я здивований, ніколи не міг подумати, що ви так уважно дивитеся на мене з усіх боків, знаєте мене більше, ніж я міг подумати.

Тренер:

— Ти цього ніколи не повинен знати, хто на тебе дивиться і з якою метою. І я дивився на тебе як на майбутнього боксера. Я тренер з боксу і для мене найголовніше, щоб мій боксер, який бажає стати чемпіоном, тренувався в найкращих умовах, а душевне його нічого не турбувало. Я також само придивляюся до кожного боксера, розглядаю його з усіх боків, те як терпить біль, що відчуває, і це теж має дуже велике значення. Якщо я хочу, щоб він далі тренувався, я зобов'язаний його повністю вивчити, і з усіх боків, а це його емоції, щоб знати, де йому що підказати, дати опору, про що говорити, де зупинити. Бокс не такий легкий вид спорту, як думають люди, і так само, як думають, безліч боксерів, які приходять, боксують і через рік йдуть. Коли приходить момент усередині них щось відбувається, вони починають програвати, ось у цьому їхня не недоробка. Багато хто має силу, а всередині проблем більше, ніж ударів на мішку, вони не знають, що з ними робити, і їм нема з ким поговорити, потім їхнє майбутнє тоне в їхніх незвіданих почуттях і відсутності розуміння опори. Боксери теж же люди, і в них всередині є душа, вони відчувають, бояться, і з ними потрібно говорити. Я дивлюся на учня від самого початку, я сам починаю створювати зі свого учня чемпіона, беручись із ним працювати у всіх напрямках, що хвилюють мене і його, там, де, те, що найбільше турбує, не дає спокійно продовжувати тренуватися. Це є головною метою роботи, і з часом такий хлопчик для мене стає сином. Я ставлюся до нього вже з теплом, але іноді буває навіть жорстко, тому що розумію, що зобов'язаний бути самостійним, сам приймати рішення. Я можу підказувати, показувати, робити свою

роботу, а він уже сам зобов'язаний боксувати на рингу. Буває так, що люди приходять, кілька років тренують з результатом, а потім йдуть, так як усередині них виникають якісь невдоволення, конфлікти, це також саме зупиняє, а іноді йдуть з боксу, тому, що вони не заробляють. А чекати ні хто не хоче, йдуть, а в них могло бути славне майбутнє в боксі, і через деякий час могли б досить непогано заробляти. Бувають різні причини, і про них я повинен знати насамперед, щоб розуміти, що мені потрібно робити.

Вова подивився на тренера:

— Усередині багато чого турбує, не кожному про це зможу розповісти, всі внутрішні проблеми ламають мене, і іноді буває так, що я нічого не хочу, починаю боятися, що можу піти з боксу.

Тренер одразу відповів:

— Так, я це знаю, бачу, так відбувається у багатьох, і на різних рівнях, ти не один такий.

Вова:

— Всередині буває, так як не буває на рингу. І іноді не знаєш, що з цим усім робити, нема з ким поговорити, зустрічаєш глухий кут.

Тренер:

— Тут головне, що б ти приходив тренуватися, а все інше це вже моя робота і турбота. Мені потрібно думати, а не тобі. Ти приходиш, тренуєшся, показуєш результати, перемагаєш, а про все інше вже думаю я. Тренер це не тільки тренер, а ще психолог і філософ.

Вова:

— Ви мене здивували.

Тренер:

— Тренером бути це не тільки тренувати боксерів, а ще допомагати їм у всьому, у чому можна. Я якийсь час думав, і зараз дійшов висновку, і в мене виникає таке бажання, а це передчуття, щоб ти з'їздив в одне місце.

Вова відразу з широкими очима поставив запитання:

— У яке місце?

Тренер усміхнувся:

— Гарне місце, де тренуються різні спортсмени, різного віку і рівня. Туди іноді приїжджають одинаки, вони там займаються боксом, але в них немає серйозного наміру, і в кожного з них було не легке життя, хтось через усі обставини життя перестав тренуватися, і щоб не втрачати форму, вони у вихідні дні їздять туди і показують доволі хороші результати. Можливо, ти там зустрінеш друга, справжнього друга, з яким ти зможеш тренуватися.

Вова:

— Скажіть тренер, як це місце називається?

Тренер задумливо сказав:

— Гідропарк.

Вова одразу відповів:

— Я чув про нього, але жодного разу там не був.

Тренер:

— Зараз я даю тобі тиждень відпочинку, з'їзди туди, і там відпочинь, поспілкуйся з людьми, а якщо хочеш, потренуйся. А я за цей час постараюся поговорити зі своїми старими друзями або вже можливо знайомими, поговорити про те, щоб тобі дати можливість виходити на професійний ринг і заробляти гроші. І якщо ти знайдеш собі відповідного спаринг партнера, то це буде дуже добре, а ще б було краще, друга.

Вова подивився на тренера:

— Нічого собі тренер, ви мене все більше і більше дивуєте. Ви так про мене турбуєтеся, я навіть не міг про таке подумати. У мене просто немає слів.

Тренер:

— Я турбуюся насамперед про тебе, і хочу, щоб у тебе був друг, з яким ти міг би тренуватися. Я бачу те, що ти довгі роки тренуєшся сам, ні з ким не хочеш спілкуватися, мене це турбує.

Вова:

— Спасибі вам, тренер, що ви турбуєтеся.

Тренер:

— Не потрібно ніяких слів, не потрібно нічого говорити, це моя робота турбуватися за своїх учнів.

Вова:

— Спасибі вам тренер.

Тренер:

— Я ще не договорив.

Вова сказав:

— Так, тренер, я вас слухаю.

Тренер подивився на Вову:

— Тобі потрібно буде поїздити туди кілька днів, а може бути тиждень і щодня, щоб ти там міг когось зустріти. Перебуваєш там з ранку до вечора, там люди тренуються в різний час, коли вони можуть.

Вова посміхнувся і відповів:

— Добре, що ви мені даєте невелику відпустку. Я відпочину.

Тренер:

— Так, я б хотів, щоб ти відпочив, потренувався в іншому місці і знайшов собі, нарешті, друга.

Вова відповів із посмішкою на обличчі:

— Добре, спасибі вам, тренер, я від завтра почну їздити в Гідропарк. І подивимося, можливо, я там знайду собі друга.

Тренер:

— Ось добре. Ми розв'язали твою проблему, а я в цей час займаюся своїми справами, тож давай, Вова, ступай додому, відпочивай і розпочинай пошуки друга, а то мені іноді нелегко дивитися, як ти роками сам і ні з ким не хочеш спілкуватися.

Глава 6

Зустріч

Наступного дня за порадою тренера рано вранці і без сумнівів Вова поїхав у Гідропарк. Він вірив тренеру, і якщо тренер каже, що потрібно робити, то це обов'язково робить. Вранці вирішив встати набагато раніше, ніж це відбувається у звичайний день, і прокинувся о шостій годині ранку. Сходив на легку ранкову пробіжку, і після чого пішов у душ, а після душу одразу зайшов на кухню, зробив собі міцного чорного чаю з двома бутербродами і ковбасою. Після ранкової трапези одягнувся і пішов на зупинку. Сьогодні був вихідний день, субота, велика кількість охочих у вихідні дні приїжджають потренуватися, якомога раніше Вова сів у маршрутне таксі, доїхав до станції метро Лівобережна, і сів у метро. Вище на станції метро Гідропарк і з надією в очах пройшовся платформою, спустився вниз сходами, пішов у бік залу через ресторани й кафе, що стояли поруч, і вже з самого ранку від них лунала музика. Коли побачив Гідропарк, був здивований обстановкою: весь тренажерний зал знаходився просто неба, не було ніяких стель, ніяких стін і дзеркал, а замість стін стояли високі зелені дерева, а над головою було глибоке блакитне небо. Не потрібно було відчиняти вікно, щоб подихати свіжим повітрям. Усе знаходилося на відкритій місцевості, не потрібно було брати з собою змінне взуття, переодягати, щоб не забруднити підлогу, і тут замість підлоги лежав пісок, а місцями росла невисока трава. Усе відбувається на свіжому повітрі, більшість спортсменів не пітніли, вони себе почували в легкій напрузі втоми, а вітер охолоджував їх і приводив до почуття бадьорості, лісове повітря надавало більше сил, енергії. Уже з самого ранку тренується різні люди різного віку. Зайшов на територію тренажерної тренажерів і почав розглядати кожен тренажер, а все було зроблено своїми руками, і на вигляд було привабливим, цікаво було взяти якусь одну зі штанг і зробити кілька разів. Усі тренажери були скуті із заліза, тут у цьому залі Вова помітив, що практично всі тренажери для всіх груп м'язів. Хто хоче, той тренує м'язи ніг, м'язи рук, грудей, спини, плечей, живота і багато різних тренажерів для цих груп м'язів з різними нахилами для більшого розвитку, ще багато тренажерів, що стоять, в іншому напрямку. Пішов далі і став біля прямих штанг, що стоять в ряд. Усе йшло за вагою від малого до більшого. Вова подивився і сказав:

— Нічого собі, а тут насправді справжнісінький тренажерний зал. Усе так упевнено зроблено, досить, напевно, зручно. Усі лавки зроблені з дерева, це чудовий масаж для вирівнювання хребта. Вова подивився вперед і побачив наприкінці тренажерного залу невеличкий ринг, поруч стоять в ряд балони. Відразу зрозумів для чого вони призначені, а вони тут були поставлені для відпрацювання ударів.

Вова знав, що це таке, і раніше час від часу, коли тренувався у своєму боксерському залі, ще відвідував боксерські зали, де є, такі нагороди для оброблення ударів, і дуже зручні, а найголовніше — вічні, і не такі м'які, як боксерська груша, мають свій термін служби.

Вова посміхнувся:

— Це досить непоганий боксерський зал. Цікаво, чому я раніше сюди не приїжджав. Треба було сюди приходити на вихідних, можливо, я раніше з кимось познайомився, ніж увесь цей час сам тренуватися в боксерському залі, а можливо, це, той самий час, коли тренер скерував мене в потрібному напрямку, розуміючи, що настав час приїхати в цей зал.

Вова підійшов до рингу і почав чіпати мотузку, а вона була злегка ослаблена і не натягнута, подивилася на ринг і сказала:

— Тут замість боксерської підлоги лежить пісок, цікаво, як на піску боксувати? Я раніше ніколи не боксував на піску, тут навіть можна боксувати без взуття, босами ногами, які це відчуття?

Вова, поставивши спортивну сумку на лавку, сів на неї, почав поглядати на всі боки. Він не поспішав переодягатися і тренуватися. І знав, якщо його побачать, як відпрацьовує на балонах удари, то більшість одразу зверне на нього увагу, всі зрозуміють, що це гарний боксер, а він не хотів показувати свою майстерність, щоб на нього хтось звертав увагу, був як усі. Хотів познайомитися з тією людиною, яка тренується і володіє досить хорошою майстерністю боксу, але хто це? Він не знав. Було цікаво, які тут тренуються спортсмени, які в них показники, як вони боксують, і на це він найбільше з радістю хотів подивитися. Вова дістав мобільний телефон і почав поглядати на різні фотографії, збережені в телефоні, так минуло двадцять хвилин і далі продовжував сидіти на лавці та насолоджувався відпочинком.

Минула година, а Вова продовжував сидіти, і дивитися на спортсменів, що тренуються, качаючи м'язи. Вові не було цікаво качати м'язи, та й знав, що закачування м'язів зменшує швидкість удару, він лише інколи, раз на тиждень, тренувався зі штангою, а весь цей час після тренування підтягувався, віджимався на брусах, від підлоги, та ще робив безліч вправ, які не стосуються збільшення об'єму м'язів.

На годиннику вже дванадцята година і на горизонті на початку залу з'явився Іван. Він нічим не виділявся, і на ньому був старий одяг, а в руках ніс білий пакет, а в ньому лежали боксерські рукавички. І Вова, коли повернув голову в бік Івана, одразу побачив через білий пакет та боксерські рукавички, він сказав:

— Цікаво, хто це заходить із білим пакетом у тренажерний зал, ще всередині, як я вже зрозумів, це лежать боксерські рукавички, напевно, це якийсь новачок приходить сюди і тренується, вчиться боксу.

Іван повільніше кроками, не звертаючи уваги на незнайомця, що сидить і розглядає його, підійшов до рингу, подивився на пісок, а сьогодні був теплим, м'яким, і подивився на балони, на сусідню лавку. Він зняв взуття, а Вова сидів поруч на лавці й уважно дивився на Івана, і на те, що зараз робить. Іван поклав пакет на лавку, зняв взуття і почав розминатися, махаючи на всі боки руками. Вові одразу стало цікаво, як незнайомиць зараз відпрацьовуватиме удари на балонах. Іван зробив легку розминку і, не обтяжуючи себе, одразу дістав із пакета боксерські бинти, а він сьогодні хотів просто відпрацьовувати удари на силу й потужність, швидко намотав їх на руки,

вдягнув боксерські рукавички та підійшов до коліс. У цей час Вова уважно дивився на Івана, а Іван став у боксерську стійку. Він не ставив у телефоні годинник, сам у голові визначав свій раунд, а раунд тривав до тієї миті, поки не втомиться, не почнуть до жаху боліти руки, і тільки після цього закінчував раунд. Відпочивав кілька хвилин і далі продовжував тренуватися, такий раунд тривав від п'яти хвилин і до двадцяти, а іноді більше. Іван вдарив лівий, правий прямий, лівий бічний, правий прямий, відійшов на крок назад залишившись стояти в боксерській стійці. Усі удари були дуже швидкими, чіткими, влучними, і Вова зі здивуванням подивився на незнайому людину і вже більш з цікавістю почав спостерігати за Іваном, відійшов на далеку дистанцію і з одним кроком вдарив лівою прямою, швидко зблизившись із колесами, і різко повернувся назад у стійку. Іван ще далі відійшов і знову зробив крок лівою ногою в бік, вдарив лівий прямий після ухилу, швидко повернувся на вихідне положення. Постояв кілька секунд, знову вдарив лівий прямий, повернувся назад у стійку. Дистанціями між колесами та Іваном була велика, знову вдарив лівий прямий, ухилився і вдарив правий прямий, а за ним вдарив лівий бічний, одним стрибком повернувся назад у вихідне положення. Удари летіли дуже швидко, і ухили так само були зроблені швидко, точно, без помилки. Вова уважно дивився за Іваном, спостерігаючи за тим, як у нього все плавно виходить, і на швидкості, а щоб так наносити удари і виконувати ухили потрібен не один рік тренувань, одразу почав розуміти, що це людина, яка щось розуміє у боксі, але наскільки вона хороша? Бо на боксерській груші кожен може бути найкращим чемпіоном, а от уже в рингу все зовсім по-іншому, вся техніка удару, ухилів, рухів погіршується в багато разів, тяжіє координація рухів, від страху і непередбачуваності іншого боксера. Кожен, хто відпрацьовує удари на груші, а вона нікого і нічого не боїться, знає, що боксерська груша не відповість ударом у відповідь, і перед нею можна викаблучуватися, як завгодно, а от уже на рингу, коли стоїть досвідчений суперник, такого не зробиш, як більшість боксерів робить перед боксерською грушею. І тим самим, Вова почав припускати, що цей незнайомець вміє правильно бити і швидко ухилятися від удару, але як може завдавати такі удари на рингу, цього не знав, припускав, що це новачок, який нічого не зможе показати під час бою, і все ж таки йому стало цікаво і він далі почав за ним уважно спостерігати. Іван відпрацьовував різні удари, покращуючи техніку удару з дальньої дистанції, і після раунду з велетнем, почав більше приділяти часу на роботу з дальньої дистанції та підхід до суперника з тієї ж відстані. Іван вдарив знову лівий прямий, правий прямий, лівий бічний, правий прямий, ухилився в лівий бік, і вже почали наносити удари по корпусу, а це лівий, правий, лівий, правий бічний по корпусу, і Іван, який завдав серію ударів, трохи підвівся, вдарив два бокових, одразу повернувся назад стійку. Усе відбулося швидко, точно, без затримки, завалювання на ногу, і переносив вагу тіла з ноги на ногу вчасно, не було жодного неправильного зміщення під час ударів. Вова дивився на Івана і почав подумувати над тим, щоб познайомитися з незнайомцем, а Івану не було жодного діла до того, хто сидить на лаві і уважно дивиться на нього, знав, розумів, що всі хто приходить потренуватися обов'язково звертають на нього увагу, і в якийсь проміжок

часу дивиться, як працює і відпрацьовує удари. Уже звик до таких поглядів різних спортсменів, що оцінюють його з усіх боків, і Іван спокійно до цього всього ставився. Минуло десять хвилин, а Іван відпрацьовував різні комбінації і настав момент втоми, коли йому потрібно було зробити невеличкий відпочинок, і Іван опустив руки, відійшов на кілька кроків від коліс, почав поглядати далеко в небо, роблячи глибокий вдих і видих. У цей самий момент Вова не гаючи часу, зрозумів, що незнайомиць трохи підготовлений, в нього є витривалість, а також помітна сила удару, якась техніка. Вова відразу підійшов до Івана і сказав:

— Доброго ранку.

Іван подивився на Вову:

— Доброго ранку.

Вова:

— Я якийсь час за вами спостерігав, мені стало цікаво, виникло бажання поставити вам запитання.

Іван одразу відповів:

— Звичайно, ставте запитання. Що вас цікавить?

Вова поставив запитання:

— Ви професійно займаєтеся боксом чи так, приїжджайте, і тренуйтеся для себе?

Іван подивився на Вову й одразу відповів:

— Колись я займався боксом, а зараз у мене так склалося в житті, що я за можливості приїжджаю до Гідропарку і самотійно тренуюся.

Вова:

— Ви добре тренуйтеся. У вас є сила удару, швидкість, і ви знаєте, мені подобається, як ви рухаєтеся.

Івана:

— Дякую.

Вова:

— Я теж займаюся боксом уже тривалий час, і ось за порадою тренера приїхав у Гідропарк потренуватися. Я б хотів вас запросити на ринг провести зі мною кілька раундів.

Іван:

— Це дуже гарна пропозиція, але у мене є зовсім інша пропозиція.

Вова здивувався й одразу поставив запитання:

— Яка у вас є пропозиція?

Іван:

— Найпростіше. Тут немає нічого незвичайного. Я хочу вам запропонувати вистояти зі мною один раунд, і той, хто переможе, той забирає сто гривень у того, хто програв. У нас є свій суддя, а його звать Петро, і він судитиме чесно, без обману.

Вова:

— Я так розумію, що ви боксуєте за гроші?

Іван усміхнувся:

— Ні, я не боксую за гроші, але це в мене таке захоплення, коли зовсім немає грошей, зараз мені так доводиться заробляти гроші. Я пропоную тим, хто хоче зі мною вийти на ринг і простояти зі мною один раунд, а він або переможе, або я здобуду перемогу, і той, хто переможе, забирає сто гривень. Це невелика сума, і в принципі, я думаю, що так буде набагато цікавіше боксувати за сто гривень, ніж просто так.

Вова:

— Я з вами повністю згоден. Це цікава пропозиція і невелика сума, і її може дозволити кожен. І так навіть буде набагато цікавіше перемагати. Адже кожен знає, що переможець забирає сто гривень, і бій буде не безкоштовним.

Іван:

— Так, це цікаво, ще більше цікавіше, тоді коли взагалі немає грошей.

Вова:

— Тоді вперед на ринг. Кличте суддю, зустрічаємося на рингу.

Іван:

— Так, добре.

Вова пішов до своєї спортивної сумки і почав переодягатися, одягаючи на себе спортивні, боксерські шорти і просту футболку. Одягнувся і почав розминатися, а Іван зняв рукавички і пішов до вагончика Петра, підійшов, а він знову, як завжди, сидів, слухав музику.

Петро подивився на нього і той сказав:

— Петре, знову потрібна твоя допомога. Там якийсь спортсмен хоче вийти на ринг, один раунд, і сто гривень.

Петро посміхнувся:

— Знову ти будеш боксувати за сто гривень.

Іван:

— Так, я буду боксувати за гроші. У мене немає грошей, а це досить непоганий заробіток, тим більше, я ще отримую хороший досвід. Я цього спортсмена не знаю, як він буде боксувати, не знаю, вчитимуся одразу на льоту.

Петро:

— Це добре, що в твоєму житті з'являються такі люди. Іноді мені здається, що потрібно зупинитися, а то прийде сюди якийсь чемпіон світу, дізнався про те, що тут якийсь самоучка у всіх перемагає, і дає тобі по голові, після чого ти тривалий час будеш відновлюватися, тобі не вистачить грошей на пігулки, тож краще подумай добре, а то чутки швидко розлітаються на всі боки і швидше за вітер.

Іван усміхнувся:

— Я думаю, що небагатьом підійдуть такі професійні умови як тут, не кожен захоче сюди їхати, що б по боксувати зі мною, а там вже буде видно на місці, я навіть буду радий з кимось по боксувати.

Петро:

— Комусь це місце підходить, а комусь ні, кожен сам обирає, де йому краще бути. Тут тренувалися різні боксери, навіть ті, хто готувався до виходу на професійний ринг,

також приїжджали сюди, тренувалися, а потім їхали до свого боксерського і далі продовжували тренуватися, тож не поспішай із висновками, якщо ти цього не знаєш, то краще цього не казати, я думаю, серед них були охочі вийти з тобою на ринг, по боксувати. Я вже тут працюю дуже довгий час, і за цей час побачив дуже велику кількість спортсменів, знаю, що кажу.

Іван подивився на Петра:

— Я тебе зрозумів, вибач, це я поспішив із висновками. І за той час, що я тут тренуюся, не було жодного серйозного боксера, окрім того велетня, який захотів подивитися, як я боксую.

Петро:

— Велетні бувають різними, навіть маленький велетень твоєї ваги насправді може виявитися ще не безпечнішим за того велетня, тож будь обережніше, невідомо хто вже про тебе дізнався, хто сюди приїде, щоб тебе перемогти і виграти сто гривень. Будь дуже обережний із тим, хто тобі підходить, розмовлятиме з тобою. Можливо, вже десь у якомусь боксерському залі про тебе вже розмовляли, і в когось виникло велике бажання вийти з тобою на ринг, і на один раунд.

Іван:

— Я вже тут нікуди не сховаюся, як складеться в моїй долі, так і буде. Я чимало тренувався, вже відчуваю, що я став набагато кращим, мої якості в боксі збільшилися, тож якщо я програю, то це буде чесна перемога, я впевнений у тому, що чимало тренувався, все буде по-чесному.

Петро подивився на Івана:

— Це твоє рішення, Іване, адже ти знаєш, що в житті кожен сам ухвалює своє рішення, воно має свій сенс, свій початок, і якщо ти прийняв таке рішення боксувати з різними боксерами, які підходять до тебе, я б насправді злякався. З кожним, хто до мене підходив і пропонував вийти на ринг, я б так не зміг, не знаючи боксера, виходити з ним на ринг, це небезпечно. І мені здається, що ти вуличний боксер, класик. Раніше були такі боксери, а ось зараз мало залишилося таких боксерів.

Іван задумливо подивився на Петра:

— Я з тобою повністю згоден, небезпечно, але в мене немає іншого виходу, це хоч якісь гроші, я зможу приїхати додому, зайти в магазин, купити хліба, а завтра знову зможу приїхати в зал, а зараз я не можу знайти роботу, я де зміг, там і залишив своє резюме і зараз чекаю, поки мені хтось подзвонить і запросить на співбесіду.

Петро:

— Добре, я відсуджу твій раунд, але обіцяй мені.

Іван усміхнувся:

— Обіцяю.

Петро:

— Будь обережнішим, а то в мене передчуття, що ти дуже гарний боксер, охочих зіпсувати тобі життя вже є досить чимало.

Петро взяв свій мобільний телефон і вийшов із вагончика, а Іван повільними

кроками разом із Петром підійшли до рингу, і Вова в цей час уже встиг розігрітися, вдягнути боксерські рукавички, і в руках він тримав капю.

Він подивився на Івана і Петра, сказав:

— Іване, ти готовий зі мною вийти на ринг?

Іван:

— Так, я готовий.

Вова:

— А ця людина судитиме наш раунд?

Іван:

— Так, і цю людину звать Петро, тут головний, і відповідає за зал. Він буде судити наш поєдинок.

Вова:

— Так, це дуже добре, що в нас є суддя.

Петро подивився на Вову і сказав:

— Ну, що? Ви готові виходити на ринг?

Вова та Іван одночасно махнули головою, і Петро сказав:

— Я хочу сказати, що у вас є один раунд, і я буду рахувати ваші удари за очками, все буде чесно і справедливо. Вам потрібно буде від боксувати всього лише один раунд, і той, хто набере більше очок або переможе нокаутом, а таке може бути, той виграє сто гривень.

Вова подивився на Петра:

— Так, я все зрозумів. У мене є один раунд, щоб перемогти свого суперника.

Іван подивився на Петра:

— Я теж усе зрозумів.

Вова пішов в один кут рингу, пригнувся під канатами, він вийшов на ринг, а Іван так само зайшов на ринг, але тільки з іншого боку.

Петро подивився на Вову, Івана і натиснув у телефоні на секундомір із такими словами:

— До початку раунду залишилося десять секунд, і прозвонить гонг.

Петро голосно сказав:

— Бій.

Вова легкими рухами зблизився з Іваном і одразу завдав кілька ударів, а це лівий прямий, лівий бічний, правою прямою, і вони вилітали так швидко, що Іван ледве встиг поставити захист, і від ударів зробив кілька кроків назад, приїжджав до себе руки, почав уважно дивитись уперед.

Іван здивований, що швидкість була вищою, ніж він припускав і не чекав таких сильних ударів, трохи розгубився, і вже почав уважно дивитися на Вову. Він не зупинявся, знову зробив крок уперед, зблизився з Іваном, і вже цього разу завдав зовсім іншої серії ударів, а це були удари по корпусу. Він з кроком у лівий бік ухилився, зблизився і почав наносити нову серію ударів по корпусу, і Іван одразу притиснув до себе руки, відійшов назад, але Вова зумів ближче зблизитися і ще завдати кілька ударів

по корпусу та закінчити серію ударами двома бічними по голові і повернувся на середню дистанцію в боксерську стійку. Іван був здивований, що дуже швидко зміг прийти, нанести удари, і піти на місце. Іван відійшов на дальню дистанцію, і з цієї відстані нанести два удари, лівий прямий, правий прямий, а Вова швидко підняв руки, два удари влетіли в захист. Іван знову відійшов на два кроки назад, і Вова зробив один крок уперед, як Іван одразу вдарив лівий прямий, лівий боковий, правий прямий і знову вдарив лівий боковий, а кожен удар влетів у захист. Для нього удари були не сильними, але швидкими, і Вова, розуміючи, що Іван зараз буде атакувати, і після його удару і йому потрібно дотримуватися відстань, адже він не знав, якою силою удару володіє незнайомиць, був обережний. У Вови та Івана була одна вагова категорія, і за зростом вони були майже однакові, а за статурою та різницею між ними було те, що Вова тренується в боксерському залі вже з професіоналами протягом багатьох років. Іван довгий час не тренувався, і останній рік навіть менше року, тренувався тут, самостійно без підказок. У Вови була краща підготовка, був більш витривалим, а Іван ще не встиг дійти до свого рівня, знадобиться ще кілька років важких тренувань.

Іван уважно подивився на Вову і вдарив лівий прямий, як одразу повернувся назад у вихідне положення, де він уже був готовий відповісти зустрічним ударом, завдати правий прямий. Вова побачив, що Іван уважно на нього дивиться, чекає, поки завдасть наступного удару. Вова зробив свій маневр, показав, що завдаватиме удару лівою рукою, швидко змінив ліву руку на праву, притиснувши ліву руку біля підборіддя, а правою завдав дуже сильного удару через ліву руку Івана, а рука влетіла прямо в підборіддя. В очах потемніло, зробив кілька кроків назад, притиснувши до підборіддя рукавички, чекаючи наступних ударів від Вови. Вова не став іти слідом за Іваном і наносити наступні удари так, як припускав про можливість ударів у відповідь і для їх уникнення утримувався від наступних ударів. Іван одразу побачив, як Вова зупинився і вдарив лівий прямий, правий прямий з відходом у бік почав наносити серію ударів. Іван почав пропускати удари і розуміти свій програш, а йому хотілося перемогти, отримати свій бонус сто гривень та готовий був за них битися до кінця, хоч як би тяжело не було, можливо до того моменту, доки не втомившись впаде на пісок. Іван, розуміючи ризик і серйозність свого суперника, а кожен удар був потужним і болючим, і, бачачи наступ суперника, вирішив не здаватися, не поступатися, і з перший кроком пішов у наступ. Перший удар був лівий прямий, а він пролетів так швидко крізь руки Вови та полетів просто у ніс, одразу після пропущеного удару швидко притиснув до себе руки та почав терпіти. Івана не зупинявся і перейшов на нанесення ударів, на рівень нижче, проводячи вже серії по корпусу, притискаючи суперника до канатів, щосили бив по руках, намагаючись пробити захист і завдати сильного удару прямо в ціль, тим самим навмисно бажаючи відіслати Вову в нокдаун. Але після кількох серій нічого не вийшло, і Іван відійшов на два кроки назад, відновлюючи сили після серій ударів, а Вова уважно на нього подивився і виставив ліву руку вперед, вказуючи на наступ, і Іван одразу підняв перед собою руки, очікуючи сильних ударів з дальньої дистанції. Вова зробив крок уперед з першим лівим боковим ударом, а за ним одразу вдарив правий боковий

удар, знову лівий боковий з кроком назад, повернувся у вихідне положення, а Іван, ледве скрививши обличчя, зумів витримати на собі нелегкі бокові удари незнайомця, які були професійно нанесені, техніка помітно відрізнялася від любителя боксера і вже до професійного, а Петро це одразу помітив, і був схвилюваний, так як кожен профі знає свій удар і вміє легко відправляти в нокаут тоді, коли захоче, а зараз може без зусиль завдати удару і завершити раунд, і чого він чекав і на, що дивився для Петра, було головним питанням.

Іван зробив крок назад і з середньої відстані завдав лівий прямий, а за ним правий прямий, вклав усі сили в кожний удар, а вони були настільки сильні, що від ударів Вова зробив крок назад, і в його очах все потемніло. Іван одразу помітив, як Вова почав притискати до себе рукавиці, зрозумів, що дійшов до мети, зараз той самий момент, коли не потрібно зупинятися, а необхідно продовжувати завдавати якомога більше ударів. Одразу вдарив лівий боковий і знову вдарив правий прямий, а за ним лівий боковий полетів прямо в лоб, пролунав звук удару, і наступний, правий прямий полетів прямо в захист Вови, і він притиснувся до Івана з ударами по корпусу. Іван приїжджав до себе руки, хотів завдати удару у відповідь, все ж таки, тут трохи не поспішаючи притиснув руки до себе, почав очікувати на наступний удар Вови, тому що в цей момент міг відкрити вразливе місце, і Вова зміг би з легкістю завдати сильного удару, після чого раунд буде закінчено, і він програє. Петро уважно дивився за Вовою та Іваном, і вже було видно, що Вова набагато сильніший, і в нього удари швидші, ніж в Івана, і вже бачив результат бою. У Івана не було жодних шансів на перемогу, і уважно дивився на годинник, а до кінця раунду залишилася хвилина.

Іван зробив крок, назад вдарив лівий бічний, правий прямий, лівий бічний, і Вова в той момент, коли руки Івана поверталися до підборіддя завдав лівий прямий, правий прямий, лівий бічний, правий прямий, і лівий бічний, а Іван від великої кількості ударів, і два удари з них він пропустив, почав відходити назад, розуміючи, що не зможе відповісти ударами, відійшов убік до канатів. Вова, не зупиняючись, почав далі натискати прямими ударами на Івана і знову завдав лівий прямий, правий прямий, лівий прямий, правий прямий, і Іван почав відходити назад, шукати можливості зустріти між ударами Вову прямим ударом. Вова продовжив наносити удари, це був лівий прямий, і в цей момент, коли Вова вирішив завдати правого прямого удару, Іван зібрався з силами, зосередився і на правий прямий, одразу відповів правим же прямим прямо в підборіддя Вови. І він відійшов назад прийняв на себе удар в голову, як він заморгав очима, розгубився, перед собою перестав бачити ясну картину, у нього потемніло в очах. Іван побачивши, що Вова відійшов назад і користуючись моментом, вдарив лівим прямим, правим прямим, знову вдарив лівим боковим. Вова притиснув до себе руки і всі удари почав зупиняти на блоці, через руки Вова посміхнувся, у нього піднявся настрій, був задоволений тим, що незнайомець добре тримається на ногах, і не йому поступається в серіях ударів і вже встиг не раз від нього пропустити удар, від цього був в захваті. Характер незнайомця був приємний для Вови, радував стійкістю, після таких ударів Вови не кожен боксер залишався на ногах і далі бажав

продовжувати боксувати. Як Іван, так, і Вова, розуміли, що зараз закінчується раунд, і він вирішив спробувати випробувати долю, прицілившись, і нанести один дуже потужний удар у підборіддя. Вова побачив, як Іван змінив тактику руху і почав уже по-іншому рухатися, з більш довгими стрибками, підходив і відходив від нього, але не завдавав удару. На обличчі було помітно задум і застосування іншої тактики, а якої Вова не знав, чекав всього чого завгодно від незнайомця та яким буде наступний його крок, він не знав. Іван побачив, як Вова уважно на нього дивиться, і вже на його обличчі з'явилася обережність. Вова зробив крок вперед, крок без удару назад, а Іван побачив, що Вова не хоче наносити удари, і вирішив вдарити лівим прямим ударом. Вова побачив, що зараз Іван робитиме і почав чекати на лівий прямий удар, і в цю мить, коли Іван завдав лівий прямий удар, Вова швидко з перенесенням ваги вкладаючись в свій удар, вдарив правим прямим через плече, полетів прямо в щелепу Івана, а він вклався в один удар і думав, що буде останнім, а все виявилось навпаки. Від швидкості й сили удару Вови його руки опустилися, почав іти назад, опинився в безпорадному стані, наче в очах усе потемніло, і в проміжки затемнення й просвіту попереду Вови Іван побачив, як він уже знову йде на нього з іншим ударом, помітив виліт рукавички від обличчя, одразу підняв перед собою руки, і в цю мить Вова вдарив лівий прямий, а Іван швидко відреагував на цей удар, і завдав зустрічний лівий прямий під руку Вови, наче рукавичка полетіла прямісінько в підборіддя, не зміг захиститися від цього удару. Вова відійшов на крок назад і опинився в такому ж самому положенні як кілька секунд був Іван. Він швидко опустив руки, і перед очима все почало плисти, побачив, що це той самий момент, коли потрібно не зупинятися, а завдавати, якомога більше ударів. Іван притиснув до себе руки і почав зближуватися з Вовою на ближню дистанцію завдаючи серію ударів, він підійшов до Івана, а Іван у цей момент побачив, як Вова піднімає руки та притискає їх до себе, та почав завдавати бокові удари. Спочатку вдарив лівий боковий, потім правий боковий, притиснувся до Вови, обняв його, і почав наносити удари по корпусу. Це лівий по корпусу, правий, відійшов назад на ту саму дистанцію, де Івану було зручно завдати з середньої дистанції ще лівий прямий і закінчити наступ правим боковим ударом. Вова притиснув до себе руки, а Іван почав наносити удар за ударом, і в цю саму мить на телефоні Петра пролунав гонг.

Петро голосно сказав:

— Стоп. Раунд закінчився.

Після перегонів Іван і Вова притулилися один до одного, і першим відійшов убік Іван, і він зробив крок назад, а Вова стояв перед ним, уважно дивився на Івана, очікуючи, що зараз ще будуть нанесені кілька ударів, але раунд уже закінчився. Вова побачив, що Іван нічого не робить, опустив руки, і він так само за ним опустив перед собою руки, розслабився. Вова був здивований швидкістю, силою Івана, так, як не очікував, що тут у Гідропарку може зустрітися такий сильний, витривалий боксер як Іван.

Вова подивився на Івана, дістав з рота капу:

— Спасибі тобі за поєдинок.

Іван:

— І тобі спасибі за поєдинок.

Петро подивився на Вову та Івана, а постом опустив голову, і сказав:

— У цьому поєдинку переміг Вова. За нанесенням ударів і влучанням перемога за Вовою.

Іван опустив голову вниз і зрозумів, що він сьогодні не заробив сто гривень, а програв, і Вова посміхнувся з такими словами:

— Петре, ви знаєте, мені здається, що все сталося зовсім навпаки, і в цьому поєдинку, в цьому раунді перемога Іваном. Я в цьому раунді програв, і я в цьому впевнений. Я вважаю, що це мій програш, я думав, що ти спортсмен новачок, а виявилося зовсім не так, як я припускав. І хочу сказати, що я радий, тому, що сьогодні за порадою тренера я опинився тут, а тепер у мене до тебе є невелика розмова з пропозицією. Так, як ти гідно відстояв цей раунд, я побачив, і не тільки, а й відчув твою техніку боксу, витривалість, швидкість, і мені здається, що ти мені підходиш як спаринг партнер.

Іван подивився на Вову:

— У сенсі? Яка пропозиція? Я нічого не зрозумів.

Вова:

— Я професійно займаюся боксом, і зараз у мене є так пропозицію, і так як в моєму залі немає відповідних мені партнерів, так, і, друзів теж немає, я хотів тобі запропонувати стати моїм спаринг партнером на ринг, а можливо хорошим другом. Мені сподобалася твоя техніка боксу, я думаю, яка техніка боксу, така людина, і в тебе є інтелект, і ти під час поєдинку можеш думати, обережно, акуратно боксуєш, чисто, швидко, впевнено, і мені здається, що ти всередині така людина, як у боксі, цікава, і не передбачувана.

Іван:

— У мене теж немає друзів, я сам приїжджаю в зал, сам тренуюся, сам їду. А зараз у мене такий час, що мене звільнили з роботи, я тут перебуваю цілими днями.

Вова сказав:

— Так, це дуже добре, що в тебе немає роботи. Я тренуюся в боксерському залі професіоналів і за порадою тренера вирішив приїхати сюди, потренуватися, поспілкуватися з людьми, і він мав рацію, і це добре, що я його послухав. І він мені запропонував виходити на професійний ринг і заробляти гроші, сказав, що мені потрібен партнер, який зміг би зі мною тренуватися, робити мене сильнішим, я хочу тобі запропонувати зі мною тренуватися і спарингувати, і за це ти будеш отримувати зарплату. Я думаю, це буде досить велика заробітна плата, більша, ніж ти працював з ранку до вечора, і при цьому заробляв не великі гроші. І якщо в тебе буде бажання, то ти зможеш боксувати на професійному ринг, отримувати хорошу винагороду. Я буду не проти, і мені тільки буде навпаки цікаво подивитися, як ти будеш боксувати з професіоналами, борючись за перемогу.

Іван подивився на Вову:

— Якщо чесно сказати, то я здивований, що ти хочеш мене запросити у свій

боксерський зал.

Петро подивився на Івана:

— Ну, ось настав той самий час, момент, коли тобі потрібно буде покинути Гідропарк і почати тренуватися в боксерському залі. Я колись тобі про це говорив, що всьому свій час, і настане час, коли тобі потрібно буде покинути цей зал.

Іван подивився на Петра:

— Можливо, це той самий момент, якого я ніколи не чекав, і про нього не думав, а він прийшов.

Вова подивилася на Івана і на Петра, посміхнувся:

— Це ви про що розмовляєте, поясніть мені, а то я нічого не розумію. Я стою біля вас, намагаюся знайти собі партнера на ринг, а ви розмовляєте не зрозуміло про що, що це все означає?

Іван подивився на Вову:

— А сенс у тому нашої розмови, що колись ми познайомилися з Петром, він мені сказав, що я тут тренуватимуся тимчасово, і те, що побачив у мені спортивний дух і обов'язково хтось мене помітить та запросить до боксерської зали. Сьогодні настав той момент, коли я з радістю приймаю твоє запрошення, і хочу почати тренуватися в боксерському залі і стати твоїм спаринг партнером.

Вова подивився:

— Так, іноді приходить час, коли в житті потрібно щось змінити, тут нічого такого немає, це життя, ні коли нічого на місці не стоїть, завжди все змінюється, тут потрібен свій час змін, так, що нічого жахливого тут немає.

Іван одразу відповів:

— Я радий таким змінам. Мені буде в задоволення тренуватися в професійному залі, і йти до своєї мети.

Вова:

— Добре, знімай рукавички і переодягайся. Якщо тобі треба, то давай я все тобі поясню дорогою до метро.

Іван одразу відповів:

— Так, добре. Зараз одну секунду.

Іван зняв боксерські рукавички, поклав їх у пакет, підійшов до Вови, а Вова ще не встиг зняти свої рукавички, і сказав:

— Я вже готовий.

Вова посміхнувся:

— А тепер ти почекай хвилинку, поки я переодягнуся, і ми разом підемо до станції метро Гідропарк. А дорогою я тобі все розповім, куди тобі приїжджати, скільки у нас буде тренувань, і скільки тобі платитимуть.

Петро посміхнувся:

— Ну, що, Іване, я бажаю тобі удачі, бажаю тобі щоб ти став найкращим боксером у своїй ваговій категорії, і якщо буде бажання, приїжджай, обов'язково поговоримо, поп'ємо чай. А зараз мені вже потрібно йти далі займатися своїми справами.

Іван:

— Спасибі тобі Петро за все.

Петро:

— І тобі спасибі за все, я думаю, ми ще не раз побачимося, і в нас буде час поговорити.

Петро розвернувся і повільно пішов до свого вагончика. Вова швидко переодягнувся, а Іван стояв біля нього, дивився на його нові рукавички, новий одяг, посміхнувся і сказав:

— У тебе теж скоро будуть нові рукавички, не переживай в нашому боксерському залі є все, і все нове. Наш боксерський зал повністю тебе забезпечить, всім необхідним, щоб тобі було зручно тренуватися та боксувати.

Іван усміхнувся:

— Дякую за запрошення і нове життя.

Вова переодягнувся, і вони разом повільним кроком вийшли з Гідропарку та почали підніматися на Венеціанський міст. Петро сів на лавку, подивився на Івана і Вову, які йшли вдалечині, опустив долілиць голову і тихо, із сумом у голосі, сказав:

— У цього хлопця попереду ще все життя, і в нього буде не один бій на професійному рингу. Я радий, що я з ним познайомився, зміг йому допомогти, надати підтримку, направити в правильний напрямок. Його життя в його руках.

Початок роботи 14.07.2022

Завершення роботи 14.09.2022